

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Ariel Šaron

Miriam Pospíšilová

Plzeň 2015

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta filozofická
Katedra blízkovýchodních studií
Studijní program Mezinárodní teritoriální studia
Studijní obor Blízkovýchodní studia

Bakalářská práce

Ariel Šaron

Miriam Pospíšilová

Vedoucí práce: Mgr. Zbyněk Tarant, Ph. D.

Katedra blízkovýchodních studií

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2015

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů literatury.

Plzeň, duben 2015

.....

Poděkování

Ráda bych poděkovala Mgr. Zbyňkovi Tarantovi, Ph. D. za odborné vedení a poskytnutí rad a připomínek, které mi pomohly při zpracování této práce. Současně děkuji rodině a přátelům za podporu při studiu.

Obsah

1	Úvod.....	1
2	Ariel Šaron.....	2
2.1	Palestina ve 20. a 30. letech.....	2
2.2	Historie Šaronovy rodiny.....	3
2.2.1	Život v mošavu Kfar Malal.....	4
3	Život Ariela Šarona.....	6
3.1	Studium.....	6
3.2	Rodina.....	7
4	Armáda.....	11
4.1	První vojenské zkušenosti.....	11
4.2	Válka za nezávislost.....	12
4.2.1	Situace v Palestině od roku 1945.....	12
4.2.2	První Izraelská válka.....	12
4.2.3	Období po skončení války za nezávislost.....	14
4.3	Jednotka 101.....	14
4.4	Výsadkářská brigáda 202.....	16
4.5	Suezská krize.....	16
4.6	Šestidenní válka.....	19
4.7	Válka Jom Kippur.....	21
5	Politika.....	23
5.1	Vstup do politiky.....	23
5.2	Likud.....	23
5.2.1	Ministr zemědělství.....	24
5.2.2	Ministr obrany.....	24
5.2.3	Ministr průmyslu a obchodu, infrastruktury a výstavby.....	26

5.2.4	Ministr infrastruktury a ministr zahraničí.....	28
5.3	Druhá intifáda.....	28
5.4	Premiérem.....	29
6	Konec politické kariéry.....	31
7	Závěr.....	32
8	Seznam použité literatury a pramenů.....	35
9	Resumé.....	42
10	Přílohy.....	43
11	Seznam příloh.....	49

1. Úvod

Byl Ariel Šaron hrdinou, vlastencem, velkým a neohroženým bojovníkem a vůdcem, jedním z největších izraelských státníků, usilujícím o trvalý mír, svobodu a bezpečnost pro izraelský lid, nebo zločincem a tyranem, nesoucím zodpovědnost za mnoho lidských životů? Zaslouží si být po právu oslavován či za některé své hrůzné činy navždy zatracen? Tyto otázky rozdělují historiky, politology i širokou veřejnost.

Tato bakalářská práce přibližuje obraz Ariela Šarona, významného izraelského válečného bojovníka a politika. Přiblížením jeho života můžeme nahlédnout do historie Státu Izrael, která byla ovlivněna i jeho působením, a to jak v době jeho vzniku, tak i v nelehkých pozdějších obdobích, kterými si tento stát v průběhu svého vývoje prošel. Bakalářská práce komparuje dostupné informace o životě Ariela Šarona ze zdrojů domácích i zahraničních, tištěných i internetových a vytváří tak kompletní obraz této osobnosti.

Bakalářská práce je rozdělena do několika částí. První část práce poukazuje zejména na rozmanitost životních osudů Šaronových předků, jejichž názory výrazně ovlivňovaly Ariela Šarona v jeho životních postojích a v některých důležitých rozhodnutích. Mezi ty nejdůležitější patřili přímo Šaronovi rodiče. *„Můžeme-li Věru Scheinermanovou považovat za hlavní, ne-li jedinou inspirátorku zahraniční politiky, kterou Ariel Šaron prováděl, otec mu sloužil jako kompas v politice domácí.“*¹

Další část práce pojednává podrobně o Šaronově vojenské kariéře, od jeho členství v seskupení Hagana, přes aktivní účast ve válce o nezávislost izraelského státu až po jeho působení v dalších arabsko-izraelských válkách. Nelze nezmínit Šaronovu účast ve válce Jom Kippur, v níž prokázal své vynikající strategické velitelské schopnosti, čímž si vysloužil značnou popularitu izraelského lidu.

Bakalářská práce popisuje dále období, v němž sehrál Ariel Šaron po svém odchodu z armády významnou roli i na izraelské polické scéně, a to nejen na několika ministerských postech, ale i během svého působení na pozici ministerského předsedy.

Za jeho života bylo dosaženo mnoha úspěchů v řešení palčivé arabsko-izraelské otázky. Zároveň však došlo k několika kontroverzním událostem, z nichž některé zcela po právu vrhají stín pochybností na některá rozhodnutí tohoto izraelského politika.

---

¹ Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 23.

2. Ariel Šaron

Ariel Šaron pocházel z mošavu Kfar Malal, z malé zemědělské vesničky, která se nachází 25 km severovýchodně od Tel Avivu, v oblasti planiny Šaron, v dnešním Izraeli. Zde se narodil do rodiny Samuela a Věry Scheinermanových, dne 27. února 1928, jako druhé dítě ke starší sestře Yehudit. Yehudit a Arielovi však v dětství nikdo neřekl jinak, než Dita a Arik.² Arielovo rodné příjmení bylo Scheinerman, příjmení si změnil v době, kdy vzniká stát Izrael, a kdy svá příjmení měnilo mnoho mladých lidí, kteří tak činili na důraz víry v budoucnost projektu sionismu. Změnu příjmení měl Arielovi údajně poradit samotný David Ben Gurion.³ David Ben Gurion zastával funkci premiéra Izraele ve dvou funkčních obdobích, nejprve v letech 1948 – 1953 a později v letech 1955 - 1963.⁴

.1 Palestina ve 20. a 30. letech

Po ukončení první světové války došlo k rozpadu Osmanské říše. V roce 1917 vstoupila britská vojska, která tehdy vedl generál Allenby do Jeruzaléma. Palestina se stala mandátním územím Společnosti národů, kterou spravovala právě Velká Británie. Země byla rozdělena na distrikty a britský vojenský guvernér rozhodoval o důležitých otázkách. I přes snahu Velké Británie se hospodářství nedařilo rozvíjet příliš rychle. V tzv. Balfourově deklaraci⁵ z 2. listopadu 1917 je příznivě pohlíženo na zřízení národní domoviny pro židovský lid v Palestině, a to za předpokladu, že nebudou poškozena občanská a náboženská práva na tomto území již existujících nežidovských společenství. V té době zemi obývalo asi 560 000 Arabů a 55 000 Židů. Židé založili na území jižšvu důležité instituce, například Národní shromáždění, které čítalo 314 členů a 36člennou exekutivu. V poválečném období došlo k příchodu zhruba 37 000 přistěhovalců ze zemí

---

2 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politan*. Str. 1-6.

3 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 5.

4 David Ben-Gurion. Jewishvirtuallibrary.

5 Dopis adresovaný Arthurem Balfourem, ve kterém se ujednává o náklonnosti k vytvoření domoviny pro židovský lid v Palestině. (Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 20.)

východní a střední Evropy. V zemi došlo k zakládání kibuců a mošavů. V průběhu 4. aliji v letech 1924 -1928 vzrostl počet obyvatel jišuvu na 154 000.⁶

2.1.2 Historie Šaronovy rodiny

Dědeček Ariela z otcovy strany, Mordechaj Scheinerman byl vroucím sionistou, povoláním učitel hebrejštiny. Mordechaj byl jedním z účastníků prvního sionistického kongresu, který se konal roku 1897 v Basileji ve Švýcarsku. V roce 1910 přijel Mordechaj do Palestiny, kde vyučoval v Rechovotu. O dva roky později se ale vrátil ke své rodině, která žila v Rusku. Arielův dědeček snil o tom, že se jednoho dne vrátí zpět do Palestiny a krátce před jeho smrtí se mu tento jeho sen splnil. Díky domácí výuce Mordechaje, uměl Arielův otec Samuel hebrejsky.⁷

Manželka Mordechaje, Arielova babička, se jmenovala Miriam a živila se jako porodní asistentka. Mezi dětmi, kterým Miriam pomáhala na svět, byl například i budoucí izraelský premiér⁸ Menachem Begin.⁹

Mordechaj a Miriam spolu vychovali 3 děti, a to: Samuela, Josefa a Sanu. Bohužel nebezpečí, které nastalo vypuknutím první světové války a revoluce v Rusku, rozdělilo rodinu do různých koutů světa. Samuel odešel na vysokou zemědělskou školu v Tbilisi (Gruzie), Josef odjel do Paříže a jejich sestra Sana do Spojených států. I přes velké vzdálenosti členové rodiny mezi sebou udržovali kontakt, a tak rodina držela pohromadě.¹⁰

Otec Arielovy matky Věry se jmenoval Mordechaj Schneeroff a obchodoval se dřevem. Schneeroffovi byli jedinou židovskou rodinu, která byla ve vesnici v regionu Mogilev, a tak ji musel Mordechaj chránit před možnými protižidovskými útoky. Všem osmi Schneeroffových dětem se dostalo vzdělání a staly se úspěšnými lidmi v různých částech světa.¹¹

---

6 Pojar, M. *Izrael: stručná historie států*. Str. 34-43.

7 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politican*. Str. 1.

8 Kterým se stal v roce 1977. (Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 158.)

9 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 14-15.

10 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 15-16.

11 Sharon, G. *Sharon: The Life of a Leader*. Loc. 298-322.

Ariellovi rodiče se poznali v Tbilisi. Samuel studoval zemědělskou školu a Věra se věnovala medicíně. Ve dvacátých letech 20. století zuřila v Rusku revoluce a rostoucí nebezpečí donutilo Samuela a Věru utéci do Palestiny. Samuel už měl školu dokončenou, avšak Věra ještě ne. Musela se proto vzdát svého snu stát se doktorkou.¹² Doufala, že jednoho dne bude ve studiích pokračovat, to se však již nikdy nestalo a to ji pak trápilo po celý život.

Naopak pro Samuela, který výborně ovládal hebrejštinu, bylo odejít a žít v Palestině snem.¹³ „*Samuel se považoval za Žida, který se vrací do vlasti, zatímco Věra se cítila spíše jako emigrantka, která svou zemi opouští.*“¹⁴ V roce 1922 si vybrali Scheinermanovi mošav Kfar Malal. Dali mu přednost před kibucem, protože Samuelovi se ideologie kibucu, v němž je vše společné, nelíbila. V mošavu se sice zemědělství a obchod provozovaly společně, ale každá rodina měla své vlastnictví.¹⁵

Mnohé informace o rodičích Ariela Šaron se dozvídáme z knihy jeho syna Gilada. Z Giladova popisu lze usuzovat, že Šaronova matka, ačkoliv měla výborný vztah s rodinou, nikdy k ní příliš nedokázala projevovat své city. Gilad mimo jiné vzpomíná i na to, jak Šaronova matka nechtěla být oslovoována „babičkou“. Museli jí proto říkat křestním jménem – Věra.¹⁶ Šaronův otec Samuel byl umělecky a kulturně založený. Věnoval se hře na housle a malování. Tyto jeho záliby se však nesetkaly s pochopením u ostatních osadníků. Samuel namaloval obrazy, které později zdobily zdi Arielovy farmy. Bohužel byly zničeny ohněm, když farma v roce 1999 vyhořela.¹⁷

2.1.1 Život v mošavu Kfar Malal

Když se Scheinermanovi ocitli v mošavu Kfar Malal, jejich začátky v nové zemi nebyly jednoduché. Zprvu bydleli ve stanu, než si postavili vlastníma rukama chatku, do které se později přestěhovali. Ale i ta byla zpočátku velice skromná. Měla jen 2 místnosti,

---

12 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 1-2.

13 Sharon, G. *Sharon: The Life of a Leader*. Loc. 337.

14 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 20.

15 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 2.

16 Sharon, G. *Sharon: The Life of a Leader*. Loc 298-464.

17 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 31.

příčemž jedna místnost byla určena pro jejich dobytek, který čítal krávu a mezka. Pro dobytek teprve až později postavili stodolu.¹⁸ K jejich spokojenosti nepřispěla skutečnost, že v mošavu nebyla zavedena voda ani elektřina. Na pozemcích se musely udělat úpravy, jelikož byly v důsledku první světové války ve špatném stavu.¹⁹ I když byl život v Kfar Malalu na začátku třicátých let klidnější (ve dvacátých letech byl mošav ohrožován arabskými útoky), jeho obyvatelé se zde nikdy necítili zcela v bezpečí.²⁰

Vztah Arielových rodičů k ostatním obyvatelům mošavu nebyl zrovna vroucí. To lze vyvodit i ze situace, kdy si malý Ariel ošklivě poranil bradu. Jeho matka Věra, místo aby šla na místní kliniku, běžela s Arikem v náručí do sousedství,²¹ kde měla ordinaci ruská doktorka. Ke zlepšení vztahů nepřispěl ani přístup Scheinermanů k ostatním obyvatelům, po nichž Samuel chtěl, aby ho oslovovali „agronom Scheinerman“ a dále ani skutečnost, že si svůj pozemek v mošavu ohradili. To vše prohloubilo odcizení rodiny od ostatních družstevníků.²² Ačkoliv byl Samuel vzdělaný v oboru agronomie, jeho názory na pěstování různých zemědělských plodin nebrali ostatní obyvatelé a rada mošavu příliš vážně. Samuel se spíše setkával s výsměchem.²³ Tyto nedobré vztahy se promítly i v Samuelově poslední závěti, kde uvedl své výslovné přání, aby smuteční řeč nad jeho rakví neměl nikdo z Kfar Malalu.²⁴

Šaron ve své autobiografii píše: „*V určitém okamžiku mého mládí jsem začal nejasným způsobem chápat, co se děje s mými rodiči. Nebylo to, že by zavrhovali svoje vrstevníky. Bylo to jen, že byli jiní. A rozdílnosti nebyly tím, za co by se měli cítit zahanbeně nebo dotčeně. Dokonce bych na ně mohl být hrdý.*“²⁵

---

18 Sharon, G. *Sharon: The Life of a Leader*. Loc. 346.

19 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 29.

20 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 434-445.

21 1928 – 1947 Childhood and Youth of Ariel Sharon. Ariel Sharon - Life Story A Biography.

22 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 4.

23 Sharon, G. *Sharon: The Life of a Leader*. Loc. 355-371.

24 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 5.

25 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 383.

Ariellova sestra Yehudit, zvaná Dita, byla o dva roky starší než on. Výborně se učila, na základě čehož rodina usuzovala, že právě ona bude intelektuálkou, zatímco Ariel bude zemědělcem. Nakonec se Dita provdala za lékaře, a to přes protesty rodičů, kteří po ní vyžadovali, aby si dodělala vysokou školu, a usadila se ve Spojených státech. Bohužel dobré vztahy vzaly za své kvůli dědictví jejich matky Věry. Ta totiž odkázala majetek v Kfar Malalu staršímu ze Šaronových synů Omrimu. Dítě nechala 25 000 dolarů. Dita se pak cítila dotčeně, přerušila veškeré kontakty s rodinou a dokonce se odmítla zúčastnit i pohřbu své matky v roce 1988.²⁶

3 Život Ariela Šarona

3.1 Studium

Na základní školu nastoupil Ariel v mošavu. Už v dětství musel s jeho sestrou Ditou pomáhat rodičům na poli. Například než šel malý desetiletý Arik do školy, musel s pluhem, tažený koněm, projet vinohrad. Tato práce se mu jako dítěti nelíbila, ale právě zemědělský život v mošavu ovlivnil Ariela natolik, že po celý jeho život měl kladný vztah ke zvířatům a půdě. Vesnické prostředí bylo místem, kam se rád vracel a kde mu bylo dobře.²⁷

Ve škole byl Ariel dobrým studentem. Byl ctižádostivý a upřímný.²⁸ Jeho spolužačka na něj vzpomíná takto: „*Nepamatuji si, že by někdy lhal. Někdy se lidem nelíbilo, co řekl, ale vždycky řekl, co si opravdu myslel. Jeho matka mu vždycky říkala, že je důležité být vzdělaný a mít cíl.*“²⁹ Jak už bylo zmíněno dříve, Ariellova matka dbala na to, aby byly děti vzdělané, a proto malý Ariel dostával spolu s jeho starší sestrou Ditou lekce hraní na housle. I když mu moc dlouho tato činnost nevydržela, právě hraním na housle si Ariel vytvořil pouto k vážné hudbě, která pro něj byla v životě vždy radostí.³⁰

---

²⁶ Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 17-18.

²⁷ Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 22- 30.

²⁸ Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politican*. Str. 6.

²⁹ Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politican*. Str. 6.

³⁰ Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politican*. Str. 5.

Kromě práce na polích je Ariel také pomáhal v noci hlídat. To mu dodávalo pocit, že je ve třinácti letech soběstačný. V této době, kdy malý Arik dospíval³¹, se již začaly vztahy mezi Araby a Židy zhoršovat. Arielovi rodiče ani ostatní obyvatelé mošavu nepochybovali o nutnosti v případě potřeby odhodlaně bojovat za své právo na tuto zemi.³²

V roce 1941 začal navštěvovat střední školu v Tel Avivu.³³ „*V tehdejší židovském společenství měla tato škola nejlepší pověst. Už její označení jako gymnázium napovídá, že ji založili a řídili židovští přistěhovalci z Německa a Rakouska. Snažili se zcivilizovat „divochy“, kteří se cítí lépe na poli a v kopcích než při studiu nejlepších děl evropské literatury a filosofie.*“³⁴ Do školy byla cesta náročná, nejdříve Ariel strávil hodinu jízdy autobusem a poté ještě musel absolvovat dlouhou cestu do školy pěšky. Na této škole se Arielovi moc líbilo a byl šťastný, že ji může navštěvovat. Ve své autobiografii se zmiňuje, že byl na škole rád, protože tam měl mnoho kamarádů. Ti neznali jeho rodinu – otce, který měl odlišné názory na plodiny a oplocení. Děti nevěděly nic o konfliktech mezi jeho rodinou a ostatními členy mošavu a braly ho normálně, jako každé jiné dítě. Volné chvíle po škole trávil u své babičky, která mu vykládala historiky z dob, kdy žila v Petrohradu a v Baku. Když se vrátil domů, věnoval svůj čas opět práci na poli, nebo děláním domácích úkolů.³⁵

V roce 1950 onemocněl malárií. Po uzdravení se vydal na cestu do zahraničí za svými příbuznými. Díky veliké rodině a jejímu rozptýlení po světě navštívil mnoho zemí, mezi nimiž byly např. Spojené státy, Francie či Velká Británie. Byla to pro něj příjemná zkušenost oproti pocitu nepřátelství, které zažíval v Izraeli.³⁶ Když se vrátil v roce 1952 ze své zahraniční dovolené domů, přihlásil se na Hebrejskou univerzitu v Jeruzalémě, kde začal studovat obor „Dějiny Středního východu“. Později studium na této škole z důvodu vojenské aktivity přerušil.³⁷ O pět let později se odstěhoval se svojí rodinou do Anglie, kde

---

31 Viz příloha č. 1, Ariel Šaron ve čtrnácti letech v mošavu Kfar Malal.

32 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 445-456.

33 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 32.

34 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 32.

35 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 514-525.

36 Crompton, W, S. *Ariel Sharon Modern world leaders*. Loc. 264.

37 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 64-65.

na popud Moše Dajana³⁸ studoval Britskou vojenskou vysokou školu. Zde nebylo Arielovým úkolem věnovat se plně studiu, jako spíš seznámit se s anglickou společností, poznat její kulturu a tradice. Ariel přes týden bydlel na koleji v Surrey, pouze o víkendech se vracel do Londýna za rodinou. V Anglii zažil spoustu nového a získal nové zkušenosti a přátele. Dokonce měl i možnost setkat se s královnou Alžbětou, která navštívila jeho školu u příležitosti významného výročí školy v roce 1958. V roce 1952 se vrátil zpět do Izraele.³⁹ Práva na Hebrejské univerzitě absolvoval v roce 1966.⁴⁰

3.2 Rodina

V padesátých letech, když Ariel bydlel ještě doma na farmě a pomáhal nemocnému otci v pomerančovém háji, zahlédl mladou šestnáctiletou dívku jménem Margalit, pracující v hospodářství, které s nimi sousedilo. Dívka pracovala na zeleninovém poli, které vlastnila internátní škola. Tato škola byla určená přistěhovalcům. Margalit všichni nazývali „Gali“ a byla to Rumunka. Do Izraele se přistěhovaly spolu se sestrou. Její rodina přežila holocaust a doufala, že se jednoho dne dostanou také do země zaslíbené. Časem se Ariel s Margalit spřátelili a tajně se scházeli. Ariel dokonce, aby Margalit mohla utéci z pozemku internátní školy, udělal díru do drátěného plotu.⁴¹ „Bylo jí jen šestnáct, ještě děvče a velmi plaché. Být s ní bylo opojné. Nebyla mojí první láskou, ale to, co jsem teď cítil, se jevilo naprosto odlišně od toho, co jsem cítil předtím.“⁴² Jejich láska vydržela i odloučení v době, kdy Ariel odjel na zahraniční dovolenou (viz kapitola Studium). Poté, co se vrátil, se rozhodli pro společné bydlení v Jeruzalémě a dne 29. května 1953 se vzali. Jejich svatba ale nepatřila k těm, které by zahrnovaly veškeré slavnosti, přípravy apod. Svatba proběhla v úzkém kruhu jen s rabínem. Ariel a Gali radostnou novinu oznámili svým rodinám až telegramem. Jeho manželka měla vystudovanou zdravotní školu, obor psychiatrie.

---

38 Narozen 4. 5. 1915, v pozdějších letech jeden z předních vojáků a státníků Izraele. (Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 48.)

39 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 2597-2666.

40 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 144.

41 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 684-695.

42 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 695.

Rok 1956 přinesl do Arielova života mnohé změny, a to jak veselé, tak i ty smutné. Jeho otec, který měl srdeční problémy, pomalu umíral. Zemřel 27. prosince 1956. Brzy po otcově smrti se však narodil Arielovi první syn, jménem Gur.⁴³ Rodinná idylka trvala jen pár let. Arielův život silně zasáhl 2. květen 1962, kdy jeho manželka měla autonehodu, při níž se střetla s nákladním autem. Byla na místě mrtvá. Jejich synu Gurovi bylo pouhých 5 let a bylo pro něj velmi těžké smířit se s pocitem, že už nikdy neuvidí svoji matku. Šaron příliš nedovoľoval svým emocím, aby vyšly na povrch. Uvnitř však velmi trpěl. Se svým zármutkem v srdci se Ariel stále více sblížoval s Lily, sestrou Gali, která se o ně po této rodinné tragédii starala. V roce 1963 si Ariel Lily nakonec vzal za manželku.⁴⁴ Poté se jim narodil syn Omri a o rok později syn Gilad.⁴⁵ Ariel měl opět plnohodnotnou a šťastnou rodinu, než zasáhla další tragédie, 3. října 1967, kdy se oslavoval Nový židovský rok. Arik přišel o svého prvorozeného syna Gura, kterému bylo jen deset let.⁴⁶ Tím, co se onen den stalo, se svěřil Ariel svému příteli: „*Ráno jsem byl sám doma s dětmi. Lily odešla na nákupy na oslavy Nového roku. Snažil jsem se oholit, ale neustále mě vyrušovaly telefonní hovory od přátel, kteří mi přáli šťastný Nový rok. Najednou jsem uslyšel výstřel. Běžel jsem ven a uviděl Gura ležícího na zemi potřísněného krví. Jeho lebka byla rozbitá a vedle něho byla zbraň. 'Vystřelil', řekl Omri, s odkazem na dítě ze sousedství.*“⁴⁷ Gurovi už však nebylo pomoci, rodina ho později pochovala vedle jeho matky Gali.⁴⁸

V osmdesátých letech, po odchodu z armády se Ariel se svojí manželkou Lily rozhodoval, kde se s rodinou usadí a kde by se Ariel mohl začít věnovat zemědělství, jelikož nechtěl jen sedět a čekat, až ho někdo zaměstná. Arielovi se moc nechtělo vracet se do Kfar Malalu. A tak bylo jejich záměrem najít si zemědělskou usedlost, kde si budou žít podle svého a kde je nebude v jejich rozhodování omezovat družstvo. To se jim také splnilo, objevili farmu, která splňovala jejich požadavky. Tato farma se nacházela na severu pouště Negev. Za normálních okolností by Ariel mohl na farmu zapomenout, jelikož

---

43 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 64;108.

44 Viz příloha č. 2, Šaronova manželka Lily a syn Gilad.

45 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 29-30.

46 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 42-43.

47 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 43.

48 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 43.

v tehdejší době nebylo jednoduché začít podnikat v zemědělství, člověk musel získat právo na odkoupení pozemku. A Arielovi chyběla podstatná věc – peníze. Farmu se jim však podařilo získat díky Arielovým dobrým kontaktům. Tehdejší ministr zemědělství Pinchas Sapir zařídil, aby družstva, která se nacházela v okolí, neměla o farmu zájem. A Arielův přítel, Mešulam Riklis jim bezúročně půjčil 200 000 dolarů, zbytek peněz (400 000 dolarů) mu půjčila Chicago Bank. Svoji farmu pojmenovali „Pod fíkovníky“. Farma se orientovala na chov ovcí, koní a krav. V rostlinné výrobě se pak specializovala na pěstování obilí, citrusů a exotického ovoce. Během dvou desítek let se farma Ariela Šarona stala velice úspěšným podnikatelským projektem.⁴⁹

Arielův život čítal mnoho tragédií, k předchozím dvěma se přidala v roce 1999 další, v podobě vážné nemoci jeho milované manželky Lily. Ta onemocněla rakovinou plic. I přes svoji nemoc se Lily s Arielem snažili dál žít normální život a být si vzájemně oporou. Ovšem i v těchto těžkých chvílích se přidala ještě další rána osudu. Vyhořela jim jejich farma. Vše ale šlo stranou v době, kdy se zdravotní stav Lily zhoršil. Musela být už hospitalizována v nemocnici a trpěla silnými bolestmi. Ariel se snažil být co nejvíce se svojí ženou, trávil mnoho času vedle jejího lůžka. Lily zemřela v březnu roku 2000.⁵⁰

---

49 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 152-155.

50 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 149-156.

O pár let později, v roce 2005, byl dospělý Arielův starší syn Omri Šaron poslancem izraelského parlamentu. V této době čelil obvinění, že v roce 1999 při volební kampani svého otce falšoval dokumenty. Dále byl obviněn z praní špinavých peněz a z korupce. Omri byl odsouzen na 9 měsíců odnětí svobody, ale po odvolání mu byl trest snížen na 7 měsíců. Dále měl zaplatit pokutu v přepočtu 1,4 miliónu Kč.⁵¹

Gilad Šaron, nejmladší ze Šaronových synů, získal magisterský titul v ekonomii a přispívá svými články do předního deníku v Izraeli. Žije na své rodinné farmě.⁵²

---

51 Syn izraelského expremiéra Šarona je ve vězení. Aktualne.cz.

52 Gilad Sharon. Harpercollinsspeakersbureau.

4 Armáda

4.1 První vojenské zkušenosti

Svoji vojenskou kariéru započal Ariel již v brzkém mládí. Bylo mu čtrnáct let, když se stal členem izraelského vojenského útvaru Hagana, kde trénoval každou sobotu a jednu noc v týdnu.⁵³ Hagana už měla za sebou delší historii, než do ní Ariel vstoupil, vznikla v roce 1920. Hagana fungovala dlouhý čas bez britského schválení.⁵⁴ Byla to tedy ilegální organizace, která chtěla chránit osady a majetek Židů.⁵⁵ V rámci působení v Haganě se Ariel přidal k oddílu Gadna. Tam ho čekal vojenský výcvik v kibucu Ruchama.⁵⁶ Kibuc Ruchama patřil mezi „zapadlá“ místa na pomezí Negevské pouště, pro výcvik velmi ideálním. Tento výcvik trval po dva měsíce a Ariel se z něj vrátil do Kfar Malalu pouze jako „provizorní desátník“, což ho vcelku zarmoutilo, jelikož věděl, že má na víc. Po návratu domů se chtěl Ariel přidat k Palmachu.⁵⁷ Po rozhovoru s otcem změnil však názor a k tomuto oddílu se nepřidal.⁵⁸ „*Ariku, musím ti něco říct. Co budeš chtít dělat se svým životem, to je jen tvá věc, do které se nebudu míchat. Chtěl bych však, aby jsi mi slíbil jedno: že nikdy, nikdy nevydáš Žida do rukou člověka, který není Žid. Tohle mi slib a pak si dělej, co budeš chtít.*“⁵⁹ V tomto období členové Palmachu vydávali militanty Irgunu a Lechi⁶⁰ do rukou Britů. Ariel se pak nakonec místo k Palmachu přidal k židovské osadnické policii, která ochraňovala židovské osady před možným nebezpečím.⁶¹

---

53 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 560-572.

54 V této době byla Palestina Britským mandátem.

55 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 62.

56 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 6-7.

57 Skupina v rámci Hagany.

58 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 626-661.

59 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 36.

60 Extrémisté skupin Irgun a Lechi, kteří zastávali protibritské postoje. (Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 57.)

61 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 649-661.

4.2 Válka za nezávislost

4.2.1 Situace v Palestině od roku 1945

Po skončení války v Evropě se tamní Židé snažili přestěhovat do Palestiny, to jim však velice často nedovolili Britové, kteří jim nevydali povolení. Z celkového počtu 100 000 Židů, kteří chtěli imigrovat z Evropy do Palestiny, se to podařilo jen malé části. Většinou se tak tito Židé dostávali do Palestiny ilegální cestou, za podpory organizace zvaná Bricha, což v překladu znamená „Útěk“. V této době fungovaly v Britské Palestině také teroristické organizace, které si kladly za cíl bojovat s britskou správou. Mezi tyto organizace patřila skupina Stern nebo Irgun. Mezi protibritské akce Irgunu patří bombový útok na hotel King David v Jeruzalémě. Britská vláda nadále nedovolovala imigraci a dokonce uprchlíky, zadržené na cestách, posílala do táborů obehnaných ostnatým drátem a s dohledem britských vojáků.⁶² Situace v Palestině se Britům stále více vymykala kontrole, a tak celý problém předala v roce 1947 Organizaci spojených národů. Ta o problému jednala necelý půlrok a nakonec odhlasovala rozdělení Palestiny. Hlasování proběhlo následovně: 33 pro, 13 proti a 10 států se hlasování zdrželo. Bylo zřetelné, že v brzké době nastane válečný konflikt. Židé a Arabové posilovali své obranné složky.⁶³ Dne 14. května 1948 byl v muzeu v Tel Avivu slavnostně vyhlášen nový Stát Izrael. Prohlášení o nezávislosti Izraele podepsal nový ministerský předseda a ministr obrany David Ben Gurion.⁶⁴

4.2.2 První Izraelská válka

V týž den měl vzniknout na území Palestiny i samostatný arabský stát, to se však nestalo. Nově vzniklý stát okolní arabské státy nerespektovaly. V den vyhlášení samostatného státu Izrael se zároveň rozpoutala válka o jeho nezávislost. Ze 14. na 15. května překročily nově vzniklé hranice státy: Egypt, Jordánsko, Sýrie, Libanon a Irák a měly za úkol obsadit a rozdělit území Palestiny. Snaha židovských sil o obranu byla

62 Brož, I. *Arabsko-izraelské války 1948 – 1973*. Str. 20-27.

63 Pojar, M. *Izrael: stručná historie států*. Str. 50-53.

64 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 196.

veliká. Počet bojovníků, které měl Izrael k dispozici, bylo něco okolo 40 000. V první fázi bojů se bránili na čtyřech frontách – na severu, jihu, v Jeruzalémě a v centrální oblasti. I když na některých místech Izraelci útoky odrazili, mnohokrát byli nuceni ustoupit. 11. června bylo OSN vyhlášeno příměří a válka o nezávislost byla na jeden měsíc přerušena. Tohoto příměří obě strany využily k přípravě vojenského materiálu a munice a k mobilizaci všech sil k dalším bojům. Izraelskou armádu podporovalo Československo. Podpora a pomoc byla realizována v podobě dodávek tanků, obrněných vozidel, děl a bojových letounů. Během příměří také vznikla izraelská národní armáda. Od 6. do 19. července 1948 trvala druhá fáze války, v níž se Izraelcům podařilo zaujmout několik strategicky důležitých míst. Po druhém příměří izraelská armáda zvítězila a obsadila další část území.⁶⁵

Ariel Šaron⁶⁶ se v této válce zúčastnil bitvy o pevnost Latrun, kde byl velitelem roty. K bitvě došlo na popud Bena Guriona, za účelem prolomit arabské obležení silnice Tel Aviv - Jeruzalém. Operaci provedla 7. brigáda, která se však skládala především z imigrantů, kteří přežili koncentrační tábory v Evropě. Z důvodu nedostatku času nebyla brigáda dobře vycvičená, vojáci často neuměli používat zbraně a jejich dalším nedostatkem bylo, že mnozí z nich neovládali hebrejský jazyk.

V noci na 25. května bitva začala. Chaos a nedostatečná organizace zapříčinily, že se útok na nepřítele zpozdil o několik hodin. Na druhé straně stála velmi dobře připravená arabská armáda. Rota, kterou vedl Ariel, byla mezi prvními, která zaútočila. Vojáci se ihned dostali pod palbu nepřítele, ke všemu se přidaly nepříznivé klimatické podmínky, velké horko a obtěžující vítr. K vzhledem nedostatku vody byli vojáci sužováni žízní a to vše vedlo k jejich naprostému vyčerpání.⁶⁷

Šaron po určité době našel úkryt se svojí skupinou v příkopě, který jim alespoň trochu poskytl útočiště, avšak sebemenší pohyb vojáků spustil střelbu. Skoro polovina čety byla mrtvá a ostatní zranění. Šaron byl zraněn do břicha. Nakonec dal rozkaz ustoupit. Do prostoru pro raněné mu pomohl se dostat mladý šestnáctiletý chlapec jménem Bugin.⁶⁸ *„Byl jsem šířán zoufalstvím a hanbou z porážky. Dokonce jsem přemýšlel o odchodu*

65 Čegan, P. Příčiny, průběh a důsledky války o nezávislost státu Izrael. Moderní dějiny.

66 Viz příloha č. 3, Ariel Šaron v roce 1948.

67 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 203-204.

68 Ginsburg, M. Left for dead in 1948: The battle that shaped Arik Sharon. The Times of Israel.

*z armády. ... Měl jsem čas v nemocnici rozebrat, co se stalo. Samozřejmě, neměl jsem přístup k vojenským detailům, ale naučil jsem se, že to, co nám chybělo nejvíc ze všeho, byl bojový duch. Šli jsme do boje, ale v té době jsem měl pocit, že jsme se nesnažili dost vyhrát.*⁶⁹

Oficiální verze hodnotící bitvy o Latrun, k níž se přiklání i David Ben Gurion. Jeho verze událostí vyzdvihuje fakt, že Jeruzalém se nacházel ve velkém ohrožení, bylo třeba mu neodkladně pomoci. Latrun sice nebyl dobyt, ale město Jeruzalém bylo zachráněno.⁷⁰

Poté, co se Ariel uzdravil ze svého zranění, byl jmenován důstojníkem v brigádě Alexandroni, která měla za úkol se postavit proti Iráčanům a Egypťanům. Přestože tato část bojů o nezávislost Státu Izrael skončila prohrou, na celkový výsledek války to vliv nemělo. Po izraelské výhře byl Ariel skličován smrtí svých přátel, které ve válce ztratil.⁷¹

4.2.3 Období po skončení války za nezávislost

V roce 1949 se Ariel rozhodoval, zda bude studovat nebo zůstane v armádě. Nakonec se rozhodl pro armádu, ve které byl povýšen na majora IDF. Jako major měl na starost výcvik nováčků, kteří se právě přistěhovali. Arik byl přísný a vojáci ho museli respektovat. Brigáda Alexandroni byla však za krátkou dobu přeložena do zálohy. A Ariela přesunuli do brigády Golani, kde se seznámil s plukovníkem Avrahamem Yoffem. Jejich přátelství trvalo dlouhou dobu až do roku 1983, kdy Avraham Yoffe zemřel. V jejich přátelství je pojila náklonnost ke gurmánským hostinám, ale rozuměli si i ve vojenské sféře. V brigádě Golani se dopracoval na důstojníka zpravodajských služeb, jako tento důstojník působil i v generálním štábu velitelství střední oblasti. Ariel patřil mezi výborné vojáky a oplýval i schopností dobře se orientovat v terénu. O rok později, v roce 1950, byl Ariel ustanoven jako zpravodajský důstojník velitelství severní oblasti, kde se setkal s Moše Dajanem, který vykonával funkci vrchní velitel severní oblasti.⁷²

---

69 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 16.

70 Shapira, A. *Historiography and Memory: Latrun 1948*. Str. 29.

71 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 17-18.

72 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 58-62.

4.3 Jednotka 101

„V roce 1953/54 se bezpečnostní situace Izraele zhoršila na všech hranicích. Skupiny dobrovolníků vedly své útoky někdy až kilometry do vnitrozemí. Zvláště časté byly tyto útoky na hranici s pásmem Gazy, kde se vytvořily bandy, které si říkaly fedajín, sebevražedná komanda, a přepadaly sousední izraelské osady.“⁷³

Jednotka 101⁷⁴ vznikla jako odpověď na tyto arabské agresory, kteří překračovali hranice.⁷⁵ *„V srpnu 1953 proto bylo rozhodnuto o vytvoření malé úderné jednotky, která měla být schopna nepozorovaně přejít hranice a poté provést tvrdý odvetný útok.“⁷⁶*

V době Arielových studií (viz kapitola Studium) byl povolán na generální štáb, kde mu bylo řečeno, že je zamýšleno vytvořit jednotku, které by Ariel velel. Šaronovy pocity z této nabídky byly rozpačité. Byl nadšen ze života, který byl momentálně naplněn studiem a kterého by se teď musel vzdát. Zároveň věděl, že pokud tento návrh přijme, budou se o něj strachovat nejen jeho rodiče, ale i manželka Gali. Arik úkol vést jednotku přijal. První věcí, kterou musel Ariel udělat, bylo vybrat pro jednotku schopné a odvážné vojáky. Za čas jich sehnal až na pětáctyřicet. Tyto vojáky pak čekal velmi tvrdý Šaronův výcvik, který obsahoval např. boj zblízka, zacházení se zbraněmi, zlepšování kondice nebo navigaci v noci. Jejich základnou byla samota nedaleko Jeruzaléma, jménem Sataf.⁷⁷

„Zanedlouho jsem začal mít pocit, že tito muži zvládnou cokoli. Nebylo to ani tak jejich fyzickou kondicí nebo bojovými schopnostmi. Bylo to jejich odvahou, rozvíjeli v sobě i v jednotce nesmírnou pýchu. Brzy jsem měl pocit, že máme skupinu, která byla připravená pomstít se.“⁷⁸ Ačkoliv jednotka 101 na jednu stranu chtěla, aby teroristé ztratili svůj pocit nezranitelnosti, na stranu druhou zapříčinila i smrt mnoha nevinných lidí. Dokládá to například útok na vesnici Kibíja, který jednotka zorganizovala jako odvetu za smrt mladé matky a jejích dvou dětí, které teroristé zabili, když spaly ve městě Yehud.⁷⁹

---

73 Krupp, M. Dějiny státu Izrael. Str. 39.

74 Viz příloha č. 4, Jednotka 101.

75 Jednotka 101. Válka.cz.

76 Jednotka 101. Válka.cz.

77 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 1405-1426.

78 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 1437.

79 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 1449.

V roce 1953 byla Kibíja, jordánská vesnice, zničena a bylo zavražděno 69 civilistů, mezi nimiž se nacházely i ženy a děti.⁸⁰ Šaron ve své autobiografii uvádí, že vojáci před demolicí kontrolovali domy, zda uvnitř nejsou lidé. A dále, že se o smrti civilistů dozvěděl až další den z jordánského rádia a celý incident označil za tragédii.⁸¹

Kibíja však nebyla jediným útokem, při němž zemřeli civilisté, mimo jiné útvar 101 udeřil na tábor palestinských uprchlíků El-Burajž. Zemřelo při něm na 50 utečenců.⁸²

4.4 Výsadkářská brigáda 202

S rokem 1954 nastalo spojení jednotky 101 s 890. výsadkářskou brigádou, velitelem byl vybrán Šaron, který se později vypracoval na podplukovníka. Úkol brigády 202 ale zůstal stejný – odvetné operace proti teroristům. Jejich 70 operací bylo úspěšných s minimem obětí na izraelské straně. Značnou újmu pak utrpěla strana druhá – k níž patřil Egypt, Sýrie a Jordánsko. Dostat se do výsadkářské brigády nebylo zrovna jednoduché. V 60. letech pak brigáda získávala velikou popularitu.⁸³

4.5 Suezská krize

V Egyptě došlo v roce 1952 k převratu Svobodnými důstojníky a byla svržena tamní monarchie. K moci se dostal Gamál Abd an-Násir, který se stal prezidentem.⁸⁴ Nový prezident Násir chtěl prosadit rozvoj Egypta, který mj. zaručoval i projekt vybudování Asuánské přehrady na Nilu. Na uskutečnění tohoto projektu však potřeboval mnoho peněz. Finance mu přislíbil Západ, ten ale po čase od těchto slibů odstoupil. Násir proto za účelem získání finančních prostředků znárodnil Suezský průplav.⁸⁵ Tím si znepřátelil nejen Velkou

---

80 Čaban, M; Třešňák, P. *Názory odjinud: Různé tváře Ariela Šarona*. E15.cz.

81 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 1495-1507.

82 Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 73.

83 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 84-87.

84 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 28-29.

85 Sachar, M, H. *Dějiny státu Izrael*. Str. 388-389.

Británii, Francii, ale i Izrael, kterému Egypt uzavřel Tiranskou úžinu, která patří mezi izraelská strategická místa.⁸⁶

V roce 1956 začala Suezská krize, které předcházelo několik zásadních věcí. Egypt musel najít spolehlivého dodavatele munice a vojenského arzenálu. Tímto dodavatelem se pro Egypt stalo tehdejší Československo, které dříve v boji o nezávislost zásobovalo municí Izrael. Československo za výhodných podmínek poskytlo Egyptu kvalitní vojenský materiál výměnou za bavlnu, rýži, kožešiny a jiné suroviny.⁸⁷ Oproti tomu Izraeli dodala Kanada válečné bombardéry, Velká Británie bitevní lodě a další vyzbrojení poskytla Velká Británie i USA.⁸⁸

Útočné tažení Izraele na Egypt začalo 29. října 1956 na Sinajském poloostrově. V 17:00 hodin seskočilo na 400 parašutistů u Suezského průplavu. Zároveň stíhačky zničily dálkové vedení. Tímto útokem byli Egyptané zaskočeni a domnívali se, že je tento útok pouze běžnou odvetou bez hlubšího významu. Nesnadný úkol měla Šaronova brigáda 202, která musela po seskoku překonat 100 km trasy po poušti, aby mohla zasáhnout ze západu a mohla tak při útoku využít oslnivých paprsků slunce. Večer zaútočili proti egyptským vojákům soustředěným na Sinaji. Druhý den, 30. října, před rozedněním zaútočil a obsadil Šaron s jednotkami 202 Themet a Nakhle. Šaron přesto nebyl spokojen. Neměl informace o okolním terénu, jeho muži byli vyčerpaní dlouhou chůzí a byli ohrožováni egyptskými nálety. Po celodenním tažení izraelské tanky přesto vjely k Suezskému průsmyku.⁸⁹ Šaron požádal o provedení průzkumu průsmyku Mitla, protože si myslel, že egyptská vojska vyklidila průsmyk, nebo alespoň zanechala pozorovací kryt. Cesta průsmykem byla jen 50 m široká a okolo se tyčily prudké skály. S průzkumnou rotou poslal Šaron svého zástupce Jicchaka Hoffiho. Nepočítal s tím, že se v průsmyku skrývali egyptští vojáci, kteří se stáhli do zákopů, které si vytvořili. Po vjezdu Izraelců do průsmyku začali egyptští vojáci útočit. Zasáhli několik transportérů, pak i cisterny s palivem a municí. Šaron měl dvě možnosti. Poslat za průzkumnou rotou posily nebo vojáky z průsmyku stáhnout. Rozhodl se poslat do průsmyku další vojáky. Toto špatné

---

86 Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 100.

87 Brož, I. *Arabsko-izraelské války 1948 – 1973*. Str. 112-122.

88 Brož, I. *Arabsko-izraelské války 1948 – 1973*. Str. 132.

89 Brož, I. *Arabsko-izraelské války 1948 – 1973*. Str. 138-140.

rozhodnutí způsobilo smrt 40 izraelských vojáků a 120 jich bylo zraněno.⁹⁰ Po 7 hodinách drsných bojů Izraelci průsmyk dobyli.⁹¹ Avšak „*Tato tragická operace, která byla naprosto nepotřebná z taktického i strategického hlediska, vyvolala následně vážnou výměnu názorů mezi Dajanem a Šaronem. Dajan trval na tom, že ho Šaron podvedl, když požadoval a obdržel povolení vyslat do průsmyku hlídku. Když zneužil jeho souhlasu, velitel výsadbářů podnikl to, co Dajan označil za 'úskok' - operaci označenou jako hlídka, aby získal souhlas generálního štábu. Dajan byl v té době ostře kritizován za to, že nedokázal Šarona ukáznit.*“⁹²

O ukončení války nakonec rozhodla OSN, která vydala rezoluci o okamžitém zastavení palby a stažení všech jednotek z egyptského území. I přes to všechno Násir Suezský průplav uhájil, a tak zůstal v egyptských rukách. Navíc Násira arabský lid považoval za dobrého vůdce, který se postavil Západu. Mezi poraženými byla Francie s Velkou Británií. Ačkoliv se nepodařilo Násira sesadit, Izrael ze třech agresorů z toho vyšel nejlépe. Díky pohotovostním jednotkám OSN, které ochraňovaly Egypt před možnými izraelskými odvetami a zaručovaly volnou plavbu v Akabském zálivu, získal Izrael přístav v Rudém moři.⁹³

Po Sinajském tažení Šaron nepatřil ve vojenské sféře mezi oblíbené. Ačkoliv měl právo na povýšení, tuto možnost jeho nadřízení zablokovali. A aby uklidnili situaci, poslali Šarona studovat na rok do Velké Británie (viz kapitola Studium). Po návratu Šaron věděl, že s ním nikdo moc nepočítá. Personální změny v generálním štábu a smrt Šaronova ochránce v armádě, Nehemiaha Argova, navíc zapříčinily, že Šaron byl odsunut do ústraní jako velitel vojenské školy pro pěchotu a poté obrněné záložní brigády.⁹⁴ V roce 1963 byl pak jmenován náčelníkem štábu pro Severní velení, jehož nadřízeným byl jeho přítel Avraham Yoffe. Severní velení se například zabývalo konfliktem se Sýrií, tzv. válkou o vodu, která byla reakcí na izraelský projekt odvádět vodu z řeky Jordán. Výsledkem byla

---

90 Wanner, J. *Bitva o Suez*. Str. 363-366.

91 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 320.

92 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 320.

93 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 35-36.

94 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 109-116.

střelba a bombardování podél hranic Sýrie a Izraele. Poté, co Yoffe z postu odešel, se Šaronovi nové vedení a atmosféra na velitelství nelíbila. Rozhodli se s Yoffem pět týdnů cestovat po Africe. Zažili tak dobrodružství v Ugandě, Eritreji a Etiopii. Když se Šaron vrátil zpět, byl pozván do generálního štábu. Ačkoliv mu byly vytýkány jeho osobní nedostatky a postoje, které zastával po změně vedení v generálním štábu, byl povýšen na generálmajora, ředitele vojenského výcviku.⁹⁵

4.6 Šestidenní válka

Neklid mezi Izraelem a arabskými zeměmi se zhoršoval již na jaře roku 1967, kdy docházelo ke střetům mezi Izraelem a Sýrií. Válečná hrozba tak visela ve vzduchu.⁹⁶ Požadavku Násira, který chtěl, aby OSN stáhla své jednotky ze Sinaje, bylo vyhověno. Sinaj tak byla 19. května „vyklizená“. Krize se začala stále více vyhrocovat. Násir 22. května uzavřel Tiranskou úžinu, což mělo na Izrael negativní dopad, jelikož jejich lodě nemohly vyplouvat do Rudého moře.⁹⁷ Sýrie a Egypt podepsaly smlouvu o obraně a 30. května se k nim přidalo i Jordánsko.⁹⁸ Izrael měl v plánu preemptivní útok.⁹⁹ „*V Izraeli dochází ke změnám ve vládě – ministrem obrany se stává Moše Dajan. Izrael zahajuje válečné operace proti Egyptu, Sýrii a posléze proti Jordánsku.*“¹⁰⁰ Válka trvala od 5. do 10. června, necelých 133 hodin a Izrael z ní vyšel jako vítěz. Vybojoval si území Gazy, Sinaje a Západního břehu.¹⁰¹

---

95 Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politician*. Str. 66-68.

96 Švamberk, A. Šestidenní válka. Novinky.cz.

97 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 361-363.

98 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 39,41.

99 Doskočilová, J. *Arabsko-izraelský konflikt (3)*. Válka.cz.

100 Doskočilová, J. *Arabsko-izraelský konflikt (3)*. Válka.cz.

101 Švamberk, A. Šestidenní válka. Novinky.cz.

Generál Ariel Šaron měl v Šestidenní válce¹⁰² nejtěžší úkol, a to prorazit tanky egyptské opevnění Abu Ageila, ležící uprostřed Sinajského poloostrova. Egyptská strana měla dobré zákopy. Izraelcům se však podařilo, ačkoliv to bylo velice náročné, dostat se tanky přes duny a prorazit tuto obrannou linii. Poté už měli jen úkol obklíčit a zničit obranu nepřítele. Šaronova divize měla v Abu Ageila vyvolat zmatek a útočit ze všech stran, vojáci se s tanky pohybovali v noci. Izraelci postupně ničili jeden egyptský tank za druhým. Dále Egyptanům zničili všechny zásoby, palivo atd. Bitva v Abu Ageile byla vítězná.¹⁰³

Ačkoliv Izrael ve válce vyhrál, tento konflikt však zdaleka neskončil. Následovala tzv. opotřebovací válka, která s sebou přinesla zdlouhavé a vyčerpávající boje, v nichž se Egypt marně snažil získat zpět Sinaj. Tato válka trvala od roku 1967 do roku 1970.¹⁰⁴ V roce 1969 byl Šaron jmenován vrchním velitelem Jižní oblasti.

V následujících letech po opotřebovací válce Šaron pokládal za velmi důležité osidlování Západního břehu židovskými osadami. Židovské osady měly být zřízeny na vrcholcích v Samaří a Judeji. Podle Šarona to bylo nutné k monitorování území, aby se zabránilo výpadům fedajínů. Později Šaron uvažoval o vstupu do politiky, tento krok si ale rozmyslel. Byla mu však nabídnuta dvouměsíční cesta po Spojených státech, Mexiku, Japonsku a Jižní Koreji. Zde Šaron přednášel a získal mnoho potřebných kontaktů, jak politických, tak i vojenských. Během cesty se mu dostalo i mnoho pochval za úspěšný izraelský útok během Šestidenní války. Po návratu se Šaronovi v roce podařilo nastolit klid do oblasti Arava, kterou ohrožovali fedajínové. V 70. letech 20. století Šaron bojoval v Gaze s teroristy. Osobně cestoval po kraji a zkoumal, kde všude by se mohli ozbrojení muži skrývat. Z důvodu efektivnější kontroly bylo toto území rozděleno na menší celky. Šaron byl často kritizován za „drsné metody“ boje s teroristy. Dajan ukončil Šaronovi jeho misi v Gaze. Náčelník generálního štábu David Ele'azar vyzval Šarona, aby opustil armádu. V květnu 1973, v době, kdy se chystal Šaron odejít z armády, vyhlásil Egypt všeobecnou pohotovost. Šaron začal mobilizovat záložníky a vedl své jednotky na místa v oblasti El-Kantára, kde by v případě potřeby nejlépe překročili Suezský průplav. Šaron

---

102 Viz příloha č. 5, Ariel Šaron během Šestidenní války v roce 1967.

103 Největší tankové bitvy – Šestidenní válka. Česká televize.

104 Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 139-140.

požádal, aby byl jeho odchod z armády o rok odložen. Koncem června 1973 musel armádu opustit.¹⁰⁵

---

105 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 147-151.

4.7 Válka Jom Kippur

Po Šestidenní válce se Izraeli, po jeho vítězství, ocitl v rukou celý Sinajský poloostrov, pásmo Gazy, Západní břeh a problematická část Golanských výšin. Egypt, v čele s prezidentem Násirem chtěl dobýt svá území zpět. Byl si vědom, že Šestidenní válka byla pro jeho zemi vyčerpávající a pro další boje bylo nutné pořádně armádu vyzbrojit a vycvičit.¹⁰⁶ Násir se další války nedožil, zemřel v roce 1970. Ve funkci prezidenta ho nahradil Anwar as-Sadát, který válku začal připravovat. Egypt však nebyl jediný, kdo chtěl proti Izraeli zasáhnout. Sadát později podepsal dohodu o ofenzívě se Sýrií, kde byl prezidentem Háfiz Asad a s Jordánskem, ve kterém vládl král Husajn. Jordánsko nechtělo být součástí absolutní války, ale přislíbilo alespoň, že bude vytvářet hrozbu ofenzívy, aby udržel část izraelského vojska na Západním břehu.¹⁰⁷

Izrael byl napaden Egyptem a Sýrií na židovský svátek Jom Kippur dne 6. října 1973. Izraelce útok překvapil, neboť se domnívali, že je nereálné, aby na ně někdo zaútočil. Své arabské sousedy v té době totiž trochu podceňovali.¹⁰⁸ Egypt poslal své vojenské poradce ze Sovětského svazu zpět domů, a tak Izrael předpokládal, že k válce nedojde. Domníval se, že Egypt nevyvolá válku, pokud za ním nebudou stát jiné mocnosti. Útok na Izrael byl rázný, dobře připravený a odhodlaný.¹⁰⁹

*„Egypt zahájil masivní letecký a dělostřelecký útok na Izrael, zatímco Sýrie napadla Golanské výšiny. Egyptské jednotky překročily Suezský průplav a izraelské vojáky zatlačily zpět. Na severu, v době, kdy Izrael stále ještě mobilizoval, obsadila Sýrie horu Hermon. Izraelská armáda čelila v momentě zahájení bojů početní převaze 12:1.“*¹¹⁰ Pro Izrael byla válka Jom Kippur těžkou zkouškou, na počátku války bylo vojsko na pokraji svých sil a první týden nebylo úspěšné v pokusu zatlačit nepřítele zpět na jejich počáteční pozice. Ale zvrát přinesl 14. říjen a izraelským vojákům se začalo dařit. Překazili egyptskému vojsku snahu proniknout do centra Sinaje, povedlo se jim obklíčit egyptskou Třetí armádu

---

106 Dunstan, S. *Válka Jom Kippur 1973*. Str. 7-8.

107 Sachar, M, H. *Dějiny státu Izrael*. Str. 557-559.

108 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 49.

109 Krupp, M. *Dějiny státu Izrael*. Str. 81-82.

110 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 50.

a také vykázat nepřítel ze severu z Golan. Rada bezpečnosti OSN pak vydala rezoluci 338. Všechny tři státy tuto rezoluci přijaly a válka definitivně skončila 26. října, kdy izraelská vojska definitivně obklíčila egyptskou armádu.¹¹¹

Když vypukla válka Jom Kippur, Ariel Šaron¹¹² se vrátil do služby na pomoc Izraeli. Šaron patřil mezi velitele, veterány, kteří už měli za sebou mnoho zkušeností z dřívějších izraelských válek. V této válce velel 143. tankové divizi.¹¹³ Ta se účastnila bojů na Sinaji a její úlohou bylo pokrýt jižní část tohoto poloostrova. Spolu se Šaronovou divizí působila na této frontě ještě divize 162., které velel generálmajor Abraham Bren Adan. Divize měly podle plánu zničit egyptská předmostí. Adanova divize měla zaútočit jako první. Avšak útok nešel podle plánu, jelikož jednotky se odchylovaly od daného směru. Izraelské velení mělo za to, že jde vše podle plánu, a tak Šaronova divize dostala rozkaz přemístit se k průsmyku Gidi, odkud měla zaútočit na 3. egyptskou armádu. Když se ale velení dozvědělo opravdový průběh operace, a to, že Egyptané zahájili protiútok, byl Šaron odvolán zpět do středního úseku fronty. Divize Ariela Šarona tak strávila mnoho času jen přesunem z místa na místo, než aby se zapojila do bojů. I přes zákaz uskutečnil Ariel Šaron dne 9. října ofenzívu, aby získal zpět opevnění, které zabrala egyptská strana. Několikrát pak také žádal svolení překročit Suezský průplav. Šaron zastával názor, že překročení průplavu je jediná cesta k vítězství nad 2. a 3. egyptskou armádou. Dne 14. října dostal Šaron rozkaz, aby se svojí divizí průplav překročil. Tato vojenská akce nesla krycí název „Gazela“. Součástí této akce byla parašutistická brigáda a vojáci s tanky. Divize měla na starost vybudovat na Západním břehu předmostí, na Východním břehu chránit přepraviště před nepřítelem a také zajistit cesty pro materiál a vojska. Šaron viděl svůj plán optimisticky.¹¹⁴

Šaronův plán vyšel, izraelské jednotky překročily Suezský průplav. Jednotky byly pouze 101 km od Egyptského hlavního města.¹¹⁵ Izrael vyšel opět jako vítěz, kontroloval

---

111 Krupp, M. *Dějiny státu Izrael*. Str. 82-83.

112 Viz příloha č. 6, Generál Ariel Šaron během války Jom Kippur v roce 1973.

113 Dunstan, S. *Válka Jom Kippur 1973*. Str. 30-31.

114 Dunstan, S. *Válka Jom Kippur 1973*. Str. 56-75.

115 Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 146.

celé Golanské výšiny, klíčovou komunikaci do Damašku i zdroje vody. Cena za vítězství však byla veliká. Izraelské ztráty byly největší od vzniku státu Izrael.¹¹⁶

---

116 Brož, I. *Arabsko-izraelské války 1948 – 1973*. Str. 318.

5 Politika

5.1 Vstup do politiky

Šaronova politická kariéra začala v době před Jom Kippurskou válkou v roce 1973, když byl požádán, aby opustil armádu. Po svém odchodu těžce pracoval na své farmě a rozmýšlel o kariéře politika. Za čas se rozhodl uspořádat konferenci pro veřejnost v hale v Tel Avivu (na kterou mimochodem sehnal peníze prodejem sena z jeho farmy), kde oznámil svůj vstup na politickou scénu.¹¹⁷ Šaron vstoupil do Liberální strany, kterou vedl Simcha Ehrlich a rok 1973 tak Šaronův život dělil na působení v politice a na roli farmáře.¹¹⁸

5.2 Likud

V roce 1973 se však Ariel Šaron podílí i na založení politické strany Likud („Jednota“). Tato strana byla utvořena z několika menších stran, mezi nimiž byly např.: Gachal, Stát a hnutí Země izraelské, Svobodný střed nebo Liberální strana. Do čela Likudu byl zvolen Menachem Begin.¹¹⁹ Zahájení Jom Kippurské války způsobilo přesun termínu voleb původně z října na 31. prosince 1973. Likud se v těchto volbách stal druhou nejsilnější stranou a získal 39 křesel do parlamentu.¹²⁰ Předsedkyní vlády tehdy byla Golda Meirová, která později podala svoji rezignaci, a tak vláda vydržela pouhé tři týdny. Jejím nástupcem se stal Jicchak Rabin.¹²¹ Mezi politiky, kteří se dostali do parlamentu, byl i Šaron. Politický život ho zklamal. Ariel si přál být jmenován do vedení generálního štábu. Představa, že by se do čela generálního štábu dostal právě Šaron, znepokojila levici, a tak premiér Rabin musel na tento post dosadit někoho jiného. K tomu všemu parlament schválil zákon, který zakazoval spojení funkce poslance a vojenského velitele v armádě. Šaron se tak v roce 1974 rozhodl vzdát se svého poslaneckého mandátu. Od června roku

---

117 Sharon, A; Chanoff, D. *Warrior: An Autobiography*. Loc. 4515-4547.

118 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 156-158.

119 Likud Party: History and Overview. Jewishvirtuallibrary.

120 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 454.

121 Sachar, M, H. *Dějiny státu Izrael*. Str. 606.

1975 se stal poradcem Jicchaka Rabina v oblasti bezpečnosti. V této funkci setrval až do února 1976. Když se blížily další volby do parlamentu v roce 1977, založil Šaron svoji stranu Šlomcijon.¹²² „Šaron si věřil, že je schopen pokračovat v politické revoluci z roku 1973, a věřil, že jeho strana bude silná v očekávaných volbách 1977.“¹²³ Bohužel se tak nestalo, Šlomcijon získala pouze dvě parlamentní křesla, a tak se nakonec po tomto výsledku spojila se stranou Likud¹²⁴, která volby vyhrála. Vítězství strany Likud byla pro Izrael významná politická změna, jelikož se poprvé dostala do čela pravicová strana.¹²⁵

5.2.1 Ministr zemědělství

Dne 15. července 1977 byla ustanovena nová vláda, ve které byl jmenován Ariel Šaron ministrem zemědělství.¹²⁶ Dále pak předsedal ve vládě komisi, která se zabývala zřizováním židovských osad. Šaron projevil velký zájem o zřizování těchto osad na území, které Izrael získal za Šestidenní války v roce 1967.¹²⁷ Usiloval o to, aby byla podpořena židovská přítomnost na Západním břehu a v pásmu Gazy. Během tří let se mu podařilo vybudovat v oblasti Judeje a Samaří až na 60 osad. Kvůli záležitosti zřizování osad byl Šaron napadán pro jeho bezohlednost vůči Arabům.¹²⁸

V roce, kdy se stává Šaron ministrem zemědělství, a má na starost zřizování osad, nastala pro Izrael významná událost, a to návštěva Jeruzaléma egyptským prezidentem Sadátem. Tato návštěva zahájila egyptsko-izraelská jednání o příměří, které nakonec vyvrcholilo uzavřením míru v roce 1979. Izrael se pak stáhl ze Sinajského poloostrova a vrátil ho do rukou Egypta.¹²⁹

---

122 Landau, D. *Arik: The Life of Ariel Sharon*. Loc. 3522-3541.

123 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 75-76.

124 Landau, D. *Arik: The Life of Ariel Sharon*. Loc. 3558.

125 Petráček, Z. Šaron pro válku i mír. CS Magazín.

126 Viz příloha č. 7, Ariel Šaron jako ministr zemědělství a premiér Menachem Begin v roce 1977.

127 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 179-180.

128 Dan, U. *Ariel Sharon: An Intimate Portrait*. Str. 78-79.

129 Pojar, M. *Izrael: stručná historie států*. Str. 66.

5.2.2 Ministr obrany

Další volby do parlamentu se uskutečnily v roce 1981, strana Likud opět vyhrála a Ariel Šaron byl jmenován do funkce ministra obrany.¹³⁰ V té době, již od roku 1975 probíhala v Libanonu občanská válka, která vypukla na základě střetů mezi více stranami. Na jedné straně byli křesťanští falangisté a na straně druhé stáli palestínští uprchlíci a sunnitští muslimové. V roce 1976 se do problému zapojila Sýrie, která do Libanonu poslala své vojáky. V roce 1978 se ale přidal i Izrael, který tak reagoval operací Litani na protiizraelské útoky konané OOP¹³¹ z jihu Libanonu.¹³²

V roce 1982 OOP začala ostřelovat izraelské osady v Galileji. Izraelská vláda se tak rozhodla tvrdě zakročit operací „Mír pro Galileu“. Šaron vládu ujišťoval, že tato operace nebude trvat déle než 3 dny. Dne 6. června tak izraelské armádní jednotky překročily libanonské hranice, s cílem vykázat OOP.¹³³ „Šaron však byl přesvědčen, že vojenská operace v jižním Libanonu by měla dosáhnout větších cílů, než je vyhnání OOP z jejich základen. Kdyby mohly izraelské jednotky pokračovat až do Bejrútu, mohly by zlikvidovat tamní velitelství OOP, vyhnat Jásira Arafata – a skoncovat tak se schopností OOP útočit na Izrael přes libanonskou hranici.“¹³⁴

Během 4 dnů se izraelské jednotky dostaly až k Bejrútu, který ze západu obklíčily. V celém Izraeli se konaly protiválečné demonstrace a vláda kritizovala Šarona, že byla válka rozpoutána do takové míry, kterou neodsouhlasila. Libanonsko-izraelská válka se zdála být nekonečná. Izraelské jednotky, ve snaze vyhnat OOP, začaly dne 12. srpna ostřelovat Bejrút a to trvalo až do 18. srpna. Nakonec se americkému vyjednaváči Philippu Habibovi podařilo bojovníky OOP a jejich ženy a děti převézt do exilu. Prezidentem Libanonu se stal Bašír Džamál, který byl maronitským křesťanem a spojencem Izraele.¹³⁵

---

130 Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 173-174.

131 Organizace pro osvobození Palestiny, která vznikla v roce 1964 a měla za cíl zničit Izrael. (Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 349.)

132 Švamberk, A. *Historie – Válka v Libanonu 75-78*. Novinky.cz.

133 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 492.

134 Gilbert, M. *Izrael dějiny*. Str. 492-493.

135 Krupp, M. *Dějiny státu Izrael*. Str. 113-115.

Dne 14. září 1982 na něj byl spáchán atentát, při kterém zemřel. Tato událost se dotkla nejenom prezidentových stoupců, ale i izraelské vlády. Pobouřený Šaron pak dal volné ruce falangistickým velitelům k tomu, aby byla zlikvidována zbylá část OOP, jako odplata za smrt Bašira. V noci vstoupili milicionáři do uprchlických táborů Sabra a Šatíla, kde spáchali masakry na civilním obyvatelstvu. Zpravodajští důstojníci zaznamenali rádiové rozhovory mezi falangisty, a měli podezření, že chystají nějakou akci. Svá zjištění proto nahlásili na armádní velitelství. O skutečnosti, že se chystá masakr v táborech Sabra Šatíla, se dozvěděl i tehdejší ministr zahraničí Jicchak Šamir, ten však také neučinil žádná opatření.¹³⁶ Masakru nikdo nechtěl zabránit. Útočníci vyváděli obyvatele ven, kde je likvidovali střelnými zbraněmi a dýkami. Jejich těla byla pohřbena pod sutinami domů, které byly vyhazovány do vzduchu. Mezi oběťmi byly i ženy a děti.¹³⁷

Svět tento masakr odsoudil¹³⁸, izraelská veřejnost byla rozhořčena a demonstrovala za prošetření tohoto hrůzného činu. Premiér Begin byl nucen vytvořit komisi, která měla označit viníky. Tato komise je známá jako Kahanova, jelikož jí předsedal Yitzhak Kahan, který byl předsedou nejvyššího soudu. Komise prohlásila, že to byli falangisté, kdo spáchali tento masakr, ale IDF mohla předpokládat, že se něco takového stane a měla tomu zabránit. Šaron byl označen jako nepřímý vinný, komise však doporučila premiérovi, aby ho z funkce odvolal. Nakonec byl Šaron donucen podat demisi.¹³⁹

5.2.3 Ministr průmyslu a obchodu, infrastruktury a výstavby

Ačkoliv podal Šaron v roce 1983 demisi, zůstal ve vládě jako ministr bez portfeje. V roce 1984 se uskutečnily předčasné parlamentní volby a Ariel Šaron přijal návrh, ve kterém mu byl nabídnut post ministra průmyslu a obchodu. V této funkci se Šaron snažil nadále podporovat rozkvět židovských osad. Dále na postu ministra průmyslu a obchodu vyjednal výměnný obchod obilí s USA, jelikož nastal sabatický rok šmita.¹⁴⁰ V roce 1987 probíhaly nepokoje, tzv. intifáda, mezi Palestinci a Izraelci na Západním břehu a v Gaze,

---

¹³⁶ Sachar, M, H. *Dějiny státu Izrael*. Str. 687.

¹³⁷ Homola, B. *Období neklidu u psí řeky*. Str. 101-102.

¹³⁸ Viz příloha č. 8, Hrůza po masakru v táborech Sabra a Šatíla.

¹³⁹ Miller, A; Miller, J; Zetouni, S. *Sharon: Israel's Warrior-Politican*. Str. 169-171.

revolta proti izraelskému obsazení území.¹⁴¹ OOP, které bylo v novém exilu v Tunisku v čele s Jásirem Arafatem, později tvrdila, že intifádu vyvolala ona, avšak situace se spíše vyvinula samovolně a samotná OOP byla povstáním překvapena.¹⁴² Šaron se tvrdě postavil vůči USA, které chtěly, aby Izrael začal s OOP vyjednávat a území se zřekl, a aby na Západním břehu a v Gaze byly uspořádány volby. V roce 1990, když se mělo odsouhlasit příměří a také uvedené volby, Šaron na důkaz odmítnutí prohlásil, že odchází z vlády. Po pár měsících se vrátil, tentokrát na ministerské křeslo výstavby a bytové politiky. Tento post zastával po dobu dvou let.¹⁴³ „*Přitom vytvořil program, který měl umožnit Izraeli pojmout vlnu přistěhovalců ze zemí bývalého Sovětského svazu, pro něž nechal v mimořádně krátké době postavit 144 tisíc nových bytů.*“¹⁴⁴

Během vysilující intifády se vláda neustále věnovala otázce osidlování území. Izrael se setkává s kritikou USA, a dokonce je postižen i finančními sankcemi za budování osad.¹⁴⁵ Šaron vyjadřuje svůj nesouhlas vůči USA se slovy, že osady se stavěly, nyní se staví a také se budou stavět nadále. V roce 1991 proběhla imigrace Židů z Etiopie, kterých bylo na 14 000. Tato akce je nazývána operací „Šalamoun“.¹⁴⁶

V roce 1992 se Šaron snažil, aby získal předsednictví v Likudu a mohl ji vést v nadcházejících volbách. Bohužel se mu to nepodařilo, získal pouhých 21% hlasů. Ve volbách zvítězili sociální demokraté v čele s Jicchakem Rabinem. Likud se dostal do krize, jako záchrana se však zdála být mladší elita politiků, v níž byl např. Benjamin Netanjahu, který se dostal do čela Likudu. V této době pobýval Šaron v parlamentě ve funkci, která se věnovala zahraničním problémům a obraně.¹⁴⁷

---

140 Během tohoto roku má půda ležet ladem, je zakázáno sklízet úrodu. (Zbavitelová, G. Rok šmity komplikuje izraelské zemědělství. Český rozhlas.

141 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 220-230.

142 Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 170.

143 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 231-234.

144 Spencerová, T. Válečník Arik, jeho život a doba. Literární noviny.

145 Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 183.

146 Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 217-218.

Rok 1993 přinesl Izraeli zásadní změnu, a to, že byly po izraelsko-palestinských rozhovorech v Norsku podepsány dohody o oboustranném uznání mezi OOP a Izraelem, jednání proběhla pod záštitou Spojených států. Usmívající se Jásir Arafat si tak potřásl rukou s méně nadšeným izraelským premiérem Jicchakem Rabinem.¹⁴⁸ Tyto tzv. dohody z Osla byly podepsány za účelem vytvoření palestinské samosprávy, v Gaze a na Západním břehu. Ariel Šaron byl zásadně proti těmto dohodám a litoval, že mu nebylo dovoleno zničit Jásira Arafata ještě předtím, než odjel z Bejrútu. Stejně tak nesouhlasil se závěry ani při pokračujících dohodách tzv. Oslo II., které byly podepsány v roce 1995. Spory proti těmto dohodám vygradovaly do takové míry, že byl zastřelen premiér Jicchak Rabin. Dočasným premiérem byl zvolen Šimon Peres.¹⁴⁹

5.2.4 Ministr infrastruktury a ministr zahraničí

V roce 1996¹⁵⁰ se konaly nové volby, ve kterých se stal novým premiérem Benjamin Netanjahu. Ariel Šaron nejprve odmítl své zastoupení v jeho vládě, později se však stal ministrem infrastruktury.¹⁵¹ Jako ministr infrastruktury podporoval společné projekty s Jordánskem, Egyptem a Palestinci.¹⁵² Zasloužil se také o projekt, který se věnoval problematice nedostatku vody, zahájil výstavbu zařízení na odsolování mořské vody.¹⁵³

V roce 1998 zastává Šaron post ministra zahraničí. V říjnu 1998 se opět mírně nastartoval mírový proces. Stalo se tak díky nátlaku Billa Clintona na podepsání dohody mezi Palestinou a Izraelem, tzv. Memorandum od Wye River. Izrael měl předat 13% území

147 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 235-239.

148 Krupp, M. *Dějiny státu Izrael*. Str. 147.

149 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 240-246.

150 Viz příloha č. 9, Ariel Šaron na své farmě v roce 1996.

151 Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 249.

152 Ariel Sharon. Jewisvirtuallibrary.

153 Allan, J, A. *The Middle East water question: hydropolitics and the global economy*. Str. 94.

palestinské národní autonomii, stáhnout některé své jednotky a vytvořit pro Palestince bezpečný průchod mezi Západním břehem a pásmem Gazy. V Memorandu byla také zahrnuta ekonomická pomoc USA Izraeli a Palestině.¹⁵⁴ Kvůli této smlouvě docházelo ve straně Likud k neshodám a Benjamin Netanjahu byl pak nucen vyhlásit v roce 1999 volby.¹⁵⁵

5.3 Druhá intifáda

Volby v roce 1999 vyhrála Strana práce a premiérem se stal Ehud Barak. Ariel Šaron vystřídal ve vedení strany Benjamina Netanjahu. Strana Likud se ocitla snad v nejhorším období od svého vzniku, v parlamentě získala pouhých 19 křesel. Během Barakovy vlády došlo v roce 2000 k dalším izraelsko-palestinským mírovým rozhovorům, konaným ve Stockholmu, které se později přesunuly na pozvání Billa Clintona do Spojených států. Pro neschopnost kompromisu se tyto rozhovory setkaly s neúspěchem.¹⁵⁶

Po krachu těchto jednání se mezi Izraelci a Palestinci začalo více zvyšovat napětí a neklid, které vyústilo povstáním. Iniciátorem tzv. druhé intifády neboli Intifády Al-Aksá byl právě Šaron, který 28. září 2000 vystoupil v Jeruzalémě na Chrátovou horu.¹⁵⁷ Potlačit tyto nepokoje však bylo neuskutečnitelné, jelikož se do intifády zapojilo mnoho ozbrojených seskupení, zastávajících negativní názory proti Izraeli.¹⁵⁸

„Důvodů, proč tento Šaronův výstup vyvolal tak prudkou reakci, bylo několik... Šaron byl v očích Palestinců jejich úhlavním nepřítelem, „řezníkem z Bejrútu“, osobou přímo zodpovědnou za masakry palestinských civilistů v Kibíji či táborech Sabra a Šatila, a také hlasitým obhájcem osadnického hnutí. Šaron, tehdy usilující o post premiéra v nadcházejících volbách, po svém sestupu z hory prohlásil: „Chrátová hora je v našich

---

154 Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 263.

155 Čejka, M. *Izrael a Palestina: minulost, současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Str. 205-206.

156 Krupp, M. *Dějiny státu Izrael*. Str. 158-163.

157 Herzog, Ch. *Arabsko Izraelské války*. Str. 545-550.

158 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 86-87.

rukou a také v nich zůstane. Je to nejsvatější místo judaismu a je právem každého Žida navštívit ji. ¹⁵⁹

5.4 Premiérem

Dne 6. února 2001, během druhé intifády, zvítězil Šaron v premiérských volbách, a to s celkovým počtem 62,5 %. Během tohoto období začaly zesilovat násilnosti Palestinců na Izraelcích.¹⁶⁰ Nyní, v čele s Arielem Šaronem, se změnil i postoj Izraele, který s Palestinci přerušil komunikaci. Šaron zastával názor, že k obnovení izraelsko-palestinských rozhovorů už nedojde.¹⁶¹

Následující rok 2002 je provázen řadou teroristických útoků spáchaných zejména Hamásem a Islámským džihádem. Ariel Šaron však z násilí obviňuje zejména Jásira Arafata.¹⁶² Ve stejném roce probíhá izraelská operace „Obranný štít“. Tato operace trvala měsíc a byla uskutečněna s cílem obsadit města na Západním břehu a zničit tam teroristickou síť. I když se nepodařilo do budoucna zastavit další teroristické útoky, patřila tato operace mezi nejlepší protipovstalecký boj v novodobých dějinách.¹⁶³ V roce 2002, s narůstající aktivitou atentátníků, rozhoduje izraelská vláda o stavbě separační bariéry¹⁶⁴ oddělující Izrael od Západního břehu, a to z důvodu, aby se zabránilo proniknutí teroristů na území Izraele.¹⁶⁵ Na konci roku byl Šaron nucen z důvodu odchodu jedné strany z vlády vyhlásit předčasné volby. Dne 28. ledna 2003 dosáhla strana Likud během své historie trvání největšího volebního úspěchu.¹⁶⁶ Vláda s premiérem Šaronem se postavila kladně k mírovému plánu, který byl navržen Spojenými státy, Ruskem, EU a OSN. Tento mírový

---

159 Čada, M. Diplomová práce: Izraelská osadnická politika za vlád Ariela Šarona v letech 2001-2006. Str. 29.

160 Pojar, M. *Izrael: stručná historie států*. Str. 93.

161 Schulze, E, K. *Arabsko-izraelský konflikt*. Str. 89.

162 Čejka, M. Izrael a Palestinská území v roce 2002 a izraelské parlamentní volby 28. ledna 2003. *Politologický časopis*.

163 Israel's Wars and Operations: Operation Defensive Shield. *Jewishvirtuallibrary*.

164 Viz příloha č. 10, Separální bariéra.

165 Čejka, M. *Dějiny moderního Izraele*. Str. 281-282.

166 Krupp, M. *Dějiny státu Izrael*. Str. 170-171.

plán zvaný „Cestovní mapa“ měl několik fází. Požadoval stažení izraelských jednotek z území Palestiny, ukončení výstavby nových osad a také ze strany Palestinců ukončení teroru. Dále měly být uskutečněny palestinské volby a měl být vyhlášen Palestinský stát.

Měl se oživit mírový proces, který by vedl k ukončení izraelsko – palestinského konfliktu. Mírový plán schválil na schůzce nejen premiér Šaron, americký prezident George Bush, ale i nově zvolený palestinský premiér A. Mázin. Avšak plán se setkal s odporem jak na straně palestinské tak i izraelské. Palestinci neukončili teror proti Izraelcům a nedošlo ani k evakuaci izraelských osad. Mírový plán se setkal s neúspěchem.¹⁶⁷

18. prosince 2003 přednesl premiér Šaron na konferenci v Herzliji svůj plán. Šaron se zavázal, že nebudou budovat žádné nové osady, stávající budou odstraněny a zároveň že se zasadí o to, aby se palestinskému obyvatelstvu zlepšily životní podmínky. Jednostranné stažení by přineslo izraelskému obyvatelstvu větší bezpečnost a zároveň zlepšení kvality života.¹⁶⁸

Tento návrh vyvolal rozporuplné reakce. Izraeli se tak rozplynul sen o Velkém Izraeli, který prosazoval sám Šaron. V roce 2005 počaly přípravy na přesun Izraelců z osad na Západním břehu a v Gaze. Bylo nutné připravit místo, kam by se měli obyvatelé osad přestěhovat a zároveň se připravovala místa pro armádu. Celá akce začala v polovině srpna. Operace byla zdařilá. Ariel Šaron pak v září pronesl na Valném shromáždění OSN: *„Já, kterého běh života udělal bojovníkem, velitelem a vysokým důstojníkem ve všech válkách, které Izrael vedl, podávám dnes ruku našim palestinským sousedům, vyzývám je ke smíru a ke kompromisu, abychom ukončili onen krvavý konflikt a společně nastoupili cestu vedoucí k míru a k porozumění mezi národy. Považuji to za své poslání a svůj hlavní úkol pro nastávající léta.“*¹⁶⁹

Po rozporech, které po stažení osad vznikaly ve straně Likud, čekal Šaron na vhodnou příležitost provést ve straně rozvrat, který by mu přinesl jemu nakloněné poslance pro vytvoření nové strany. Tato možnost se mu naskytla a Šaron 20. listopadu 2005

---

167 Pojar, M. *Izrael: stručná historie států*. Str. 96-97.

168 Čada, M. Diplomová práce: *Izraelská osadnická politika za vlád Ariela Šarona v letech 2001-2006*. Str. 35.

169 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 295-296.

oznámil vznik nové strany „Národní odpovědnost“, později přejmenovanou na „Kadima“. Také došlo k rozpuštění parlamentu a nové volby byly stanoveny na příští rok.¹⁷⁰

6 Konec politické kariéry

Šaron chtěl nadále pokračovat v uskutečňování plánů, začal mít však zdravotní problémy. V prosinci 2005 ho v automobilu postihly závratě. V nemocnici mu lékaři diagnostikovali mozkovou cévní příhodu.¹⁷¹ Dále Šaronovi zjistili vrozenou vadu na srdci, která mu měla být operována. K této operaci už však nedošlo, jelikož Šarona v lednu 2006 postihlo masivní krvácení do mozku. Po dvou operacích byl Šaron v umělém spánku. Jeho funkci premiéra převzal Ehud Olmert.¹⁷² Ariel Šaron zemřel 11. ledna 2014, po osmi letech v kómatu, ve věku 85 let.¹⁷³

Pietní akt¹⁷⁴ se konal 13. ledna 2014 před budovou izraelského parlamentu. Pohřbu se účastnili státníci z mnoha zemí celého světa. Po ukončení obřadu byla rakev převezena na Šaronovu farmu, kde byl pochován vedle své manželky Lily.¹⁷⁵

„Německé úsloví říká, když nemůžeme žít spolu, můžeme žít vedle sebe. Dosáhnout i tohoto minima je ale mučednictví trpělivosti. Šaronův odkaz je v tom, že to zkusil. Snažit se ale musí obě strany. Šaron není mrtvý, stejně jako není mrtvý David Ben Gurion a Golda Meirová a Jicchak Rabin. Jsou součástí národa, který žije, vzdor nepřátelství a opakované zradě mocných. Velcí lidé mají velké stíny, to je pravda. Jde o to, jestli je dovedou překročit.“¹⁷⁶

---

170 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 300-301.

171 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 301.

172 Zbavitelová, G. Izraelský premiér Ariel Šaron je v kritickém stavu. Český rozhlas.

173 Israel's ex-PM Ariel Sharon dies, aged 85. BBC.

174 Viz příloha č. 11, Pohřeb Ariela Šarona.

175 Ariel Sharon death: Israelis pay respects at Knesset. BBC.

176 Jandourek, J. Šaron: Velký muž mívá i velký stín, ale překročil ho. Reflex.cz.

7 Závěr

Za jeden z nejzávažnějších mezinárodních sporů v novodobých dějinách lidstva lze považovat problematiku blízkovýchodního konfliktu. Ariel Šaron, o jehož životě a vlivu na vývoj událostí v historii izraelského státu tato bakalářská práce pojednává, představoval osobnost, která se aktivně účastnila boje za nezávislost izraelského státu, u jehož zrodu stál. Nelze opominout ani jeho aktivní účast ve všech arabsko-izraelských válkách.

Někteří odpůrci tohoto radikálního bojovníka za židovská práva ho považují za tyrana, který při snaze o bezpečnost a rozšíření izraelského území nepřipouštěl myšlenku palestinské vize budoucnosti. K tomuto negativnímu pohledu na Šarona přispěla i některá jeho jednostranná rozhodnutí, například výstavba židovských osad či výstavba separační bariéry. „*Pro izraelské veřejné mínění i pro nepřátelskou propagandu se jeho postava stala symbolem brutálního a nemilosrdného chování siláka, který říká, co udělá, a udělá, co řekl.*“¹⁷⁷

Během vojenských operací v pásmu Gazy spojených s likvidací domů palestinských uprchlíků si vysloužil přezdívku Buldozer.¹⁷⁸ Sami Palestinci v Gaze a na Západním břehu Jordánu považují Šarona za válečného zločince, který se dopustil zločinu na Palestincích a šel cestou války a agrese.¹⁷⁹ Další nechvalnou přezdívku Řezník z Bejrútu získal v souvislosti s velice brutálními masakry v uprchlických táborech Sabra a Šatíla, za něž byl označen jako nepřímý odpovědný.¹⁸⁰ Z pozice ministra obrany, kterou v té době zastával, totiž neučinil žádné kroky, které by těmto masakrům mohly zabránit.

David Cameron řekl o Šaronovi, že „*je jednou z nejvýznamnějších osobností v izraelské historii a jako předseda vlády dělal odvážná a kontroverzní rozhodnutí ve snaze o mír.*“¹⁸¹ Ruský prezident Vladimír Putin pak označil Šarona za stoupence izraelských vztahů s Ruskem. V očích Billa Clintona je Ariel Šaron člověkem, který „*věnoval svůj*

---

177 Rosenzweig, L. *Ariel Šaron*. Str. 186.

178 Spencerová, T. *Válečník Arik, jeho život a doba*. Literární noviny.

179 Zbavitelová, G. *Palestinci oslavovali smrt Ariela Šarona*. Český rozhlas.

180 Čada, M. *Diplomová práce: Izraelská osadnická politika za vlád Ariela Šarona v letech 2001-2006*. Str. 29.

181 *Izrael ztratil důležitého vůdce, napsal Cameron ke smrti Šarona*. Lidovky.cz.

život Izraeli, aby mu dal život, udržel jej a zachoval, a na konci své dlouhé kariéry vytvořil novou politickou stranu zaměřenou jen na mír a trvalou bezpečnost.“¹⁸²

Bývalý prezident Šimon Peres nazval Šarona velkým a odvážným vůdcem, který miloval svůj lid a který byl svým lidem milován. Řekl o něm, že neznal strach a že svého přítele bude postrádat. Premiér Benjamin Netanjahu ho považoval za odvážného bojovníka a mimořádného generála, jednoho z největších velitelů IDF, který bojoval za bezpečnost Izraele. Barack Obama označil Šarona za vůdce, který svůj život zasvětil izraelskému státu.¹⁸³

Mluvčí palestinského hnutí Hamás, Samí abú Zuhrí, prohlásil, že po odchodu tohoto tyrana ještě více věří ve vítězství Palestiny. Po smrti Ariela Šarona vyjádřila Mezinárodní organizace na obranu lidských práv Human Rights Watch své politování, že Ariel Šaron nebyl postaven před soud za masakry, které byly spáchané v palestinských táborech při libanonské invazi v roce 1982.¹⁸⁴ K tomuto vyjádření je nutné dodat, že stát Izrael byl za tyto brutální činy odpovědný pouze nepřímo.

Mikhael Warschawski, zakladatel Alternativního informačního centra považuje Ariela Šarona spolu s Davidem Benem Gurionem za politické vizionáře v izraelské historii. Přiznává, že byl brutální, ale že byl více než jen to. Pevně se držel svého názoru na to, jaký Izrael je a jaký by měl být. Tato vize byla podporována jeho rozsáhlými válečnými a politickými zkušenostmi.¹⁸⁵

Český prezident Miloš Zeman uvedl ve svém kondolenčním telegramu Šimonu Peresovi, v souvislosti s úmrtím Ariela Šarona: „*Ariel Šaron byl člověk, jenž spoluvytvářel dějiny Státu Izrael po celých šest desetiletí ve vysokých vojenských a politických funkcích. Byl to velký a statečný státník, který se nebál bojovat za svobodu svého národa. Vždy jsem na Arielu Šaronovi oceňoval jeho odvahu i osobní nasazení ve prospěch politických změn, ať už na bitevním či politickém poli.*“¹⁸⁶

---

182 Izrael ztratil důležitého vůdce, napsal Cameron ke smrti Šarona. Lidovky.cz.

183 Keinon, H; Hoffman, G. Ariel Sharon dies after 8 year fight for his life. The Jerusalem Post.

184 Izrael ztratil důležitého vůdce, napsal Cameron ke smrti Šarona. Lidovky.cz.

185 Cook, J. The legacy of Ariel 'the bulldozer' Sharon. Aljazeera.

186 Zeman: Ariel Šaron se nebál bojovat za svobodu svého národa. ParlamentníListy.cz.

Ani názory samotných Židů na Šaronovu osobu nejsou zcela jednotné. Jedni ho viní ze ztráty svých domovů v oblasti Gazy, zatímco druzí v něm spatřují vzor pro Židy v Izraeli i v zahraničí.¹⁸⁷

Ariela Šarona lze bezesporu považovat za osobnost nejen velmi významnou, ale zároveň také i kontroverzní, která sehrála nepostradatelnou roli v dějinách izraelského státu. Byl Židům vůdcem, který v nich posiloval národní sebevědomí a soudružnost ve vztahu k milované izraelské zemi.

---

¹⁸⁷ Kottová, A; Macháček, Š. Izraelci truchlí, Palestinci oslavují. Šaron byl pro ně válečný zločinec. Český rozhlas.

8 Seznam použité literatury a pramenů

ALLAN, John Anthony. *The Middle East water question: hydropolitics and the global economy* [online]. London: I.B. Tauris, 2001. [cit. 20. 4. 2015]. Dostupné z: <http://site.ebrary.com/lib/natl/Doc?id=10133122>.

Ariel Sharon. American-Israeli Cooperative Enterprise [online]. [cit. 19. 4. 2015]. Dostupné z: <https://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/biography/sharon.html>

Ariel Sharon dies after 8 year fight for his life. The Jerusalem Post [online]. [cit. 26. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.jpost.com/National-News/Former-prime-minister-Ariel-Sharon-dies-at-85-337662>

BROŽ, Ivan. *Arabsko-izraelské války 1948 – 1973*. Praha: Epoque, 2005. ISBN 80-86328-91-0.

CONNOLLY, Kevin. Ariel Sharon death: Israelis pay respects at Knesset. BBC [online]. [cit. 23. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-25701260>

COOK, Jonathan. The legacy of Ariel 'buldozer' Sharon. Aljazeera [online]. [cit. 26. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.aljazeera.com/indepth/features/2014/01/ariel-bulldozer-sharon-dies-2014189155907953.html>

CROMPTON, Samuel Willard; SCHLESINGER, Arthur Meier. Ariel Sharon: *Modern World Leaders*. New York: Chelsea House, 2007. [kindle edition]. ISBN-10: 0-7910-9263-1.

ČABAN, Martin; TŘESŇÁK, Petr. Názory odjinud: Různé tváře Ariela Šarona. E15.cz [online]. [cit. 20. 3. 2015]. Dostupné z: <http://nazory.euro.e15.cz/zahranicni-tisk/nazory-odjinud-ruzne-tvare-ariela-sarona-1053224>

ČADA, Marek. Izraelská osadnická politika za vlád Ariela Šarona v letech 2001-2006. Diplomová práce. Univerzita Palackého v Olomouci. Fakulta filozofická. 2014.

ČEGAN, Petr. Příčiny, průběh a důsledky války o nezávislost státu Izrael. Moderní dějiny [online]. [cit. 20. 3. 2015]. Dostupné z: <http://www.moderni-dejiny.cz/clanek/priciny-prubeh-a-dusledky-valky-o-nezavislost-statu-izrael/>

ČEJKA, Marek. *Dějiny moderního Izraele*. Praha: Grada Publishing, a.s., 2011. ISBN 978-80-247-2910-7.

ČEJKA, Marek. *Izrael a Palestina: minulost současnost a směřování blízkovýchodního konfliktu*. Brno: Centrum strategických studií, o. s., 2005. ISBN 80-903333-9-7.

ČEJKA, Marek. Izrael a Palestinská území v roce 2002 a izraelské parlamentní volby 28. ledna 2003. Politologický časopis [online]. 2003, č. 1 [cit. 22. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.politologickycasopis.cz/cz/archiv/2003/1/#article-393>

ČEJKA, Marek. Naposledy o Šaronovi. Blízkovýchodní stránky Marka Čejky [online]. [cit. 28. 4. 2015]. Dostupné z: <http://blizky-vychod.blogspot.cz/2014/01/naposledy-o-saronovi.html>

David Ben-Gurion, American-Israeli Cooperative Enterprise, [online]. [cit. 10. 3. 2015]. Dostupné z: https://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/biography/ben_gurion.html

DOSKOČILOVÁ, Jana. Arabsko-izraelský konflikt (3). Válka.cz [online]. [cit. 24. 3. 2015]. Dostupné z: http://www.valka.cz/clanek_1017.html

DUNSTAN, Simon. *Válka Jom Kippur 1973 Sinaj*. Praha: Grada Publishing, a.s., 2009. ISBN 978-80-247-2883-4.

Gilad Sharon. HarperCollins Speaker Bureau, [online]. [17. 3. 2015]. Dostupné z: <http://www.harpercollinsspeakersbureau.com/speaker/gilad-sharon/>

GILBERT, Martin. *Izrael: dějiny*. Praha: BB art, 2002. ISBN 80-7257-740-9.

GINSBURG, Mitch. Left for dead in 1948: The battle that shaped Arik Sharon. The times of Israel [online]. [cit. 20. 3. 2015]. Dostupné z: <http://www.timesofisrael.com/left-for-dead-in-1948-the-battle-that-shaped-arik-sharon/>

HERZOG, Chaim. *Arabsko-izraelské války – válka a mír na Blízkém východě od války za nezávislost v roce 1948 po současnost*. Praha: Lidové noviny, 2008. ISBN 978-80-7106-954-6.

HOMOLA, Bořek. *Období neklidu u psí řeky - občanské války v Libanonu ve 20. století*. Praha: Agrofín, 2009. ISBN 978-80-904262-1-4.

Israel's wars and operations: Operation Defensive Shield. American-Israeli Cooperative Enterprise [online]. [cit. 22. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/History/defensiveshield.html>

Izrael ztratil důležitého vůdce, napsal Cameron ke smrti Šaron. Lidové noviny. Mediální skupina MAFRA [online]. [cit. 26. 4. 2015]. Dostupné z: http://www.lidovky.cz/svetovi-statnici-vyzdvihli-historicky-vyznam-zesnuleho-sarona-pxy-/zpravy-svet.aspx?c=A140111_154921_In_zahranici_hm

JANDOUREK, Jan. Šaron: Velký muž mívá i velký stín, ale překročil ho. Reflex [online]. [cit. 23. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.reflex.cz/clanek/komentare/53916/saron-velky-muz-miva-i-velky-stin-ale-prekrocil-ho.html>

Jednotka 101. Válka.cz [online]. [cit. 20. 3. 2015]. Dostupné z: <http://forum.valka.cz/topic/view/71767/Jednotka-101>

KERSTEIN, Benjamin. Ariel Sharon, the Last Lion of Judaea. The tower [online]. [cit. 28. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.thetower.org/article/ariel-sharon-last-lion-judaea/>

KNELL, Yolanda. Israel's ex-PM Ariel Sharon dies, aged 85. BBC [online]. [cit. 23. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-25696601>

KRUPP, Michael. *Dějiny státu Izrael*. Praha: Vyšehrad, 2013. ISBN 978-80-7429-295-8.

LANDAU, David. *Arik: The Life of Ariel Sharon*. New York: Random House LLC, 2013. [kindle edition]. eBook ISBN 978-0-385-35109-6.

Likud Party: History & Overview. American-Israeli Cooperative Enterprise [online]. [cit. 5. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Politics/LikudParty.html>

MACHÁČEK, Štěpán; KOTTOVÁ, Anna. Izraelci truchlí, Palestinci oslavují. Šaron byl pro ně válečný zločinec. Český rozhlas [online]. [cit. 26. 4. 2015]. Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/zpravy/blizkyvyход/_zprava/1302302

MILLER Anita, MILLER Jordan, ZETOUNI, Sigalit. *Sharon: Israel's warrior-politician*. Chicago, Illinois: Academy Chicago Publishers & Olive Publishing, 2002. ISBN 978-0-89733-496-9.

Největší tankové bitvy – Šestidenní válka. Česká televize [online]. [cit. 1. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10282929552-nejvetsi-tankove-bitvy/210382547010017-sestidenni-valka/>

Obituary: Ariel Sharon. BBC [online]. [cit. 28. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-11574000>

PETRÁČEK, Zbyněk. Šaron pro válku i mír. CS Magazín [online]. [cit. 5. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.cs-magazin.com/index.php?a=a2005051072>

POJAR Miloš. *Izrael: stručná historie států*. Praha: Libri, 2004. ISBN 80-7277-268-6.

ROSENZWEIG, Luc. *Ariel Šaron*. Praha: Garamond, 2008. ISBN 978-80-7407-023-5.

SACHAR M Howard. *Dějiny státu Izrael*. Praha: Regia, 1999. ISBN 80-902484-4-6.

SHAPIRA, Anita. Jewish social studies: New Series. Indiana University Press, 1996, roč. 3, č. 1. Dostupné z: <http://www.jstor.org/stable/i402969>

SHARON Ariel, CHANOFF David. *Warrior: an autobiography: the autobiography of Ariel Sharon*. New York: Simon & Schuster paperbacks, 2005. [kindle edition]. eISBN-13: 978-0-7432-3464-1.

SHARON, Gilad. *The Life of a Leader*. Harper Collins, 2011. [kindle edition]. ISBN 9780062123107.

SCHULZE E. Kirsten. *Arabsko-izraelský konflikt*. Brno: CPress, 2012. ISBN 978-80-264-0000-4.

SPENCEROVÁ, Tereza. Válečník Arik, jeho život a doba. Literární noviny [online]. [cit. 10. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.literarky.cz/politika/svet/16628-valenik-arik-jeho-ivot-a-doba>

Syn izraelského expremiéra Šarona je ve vězení. *Economia*, a.s. [online]. [cit. 17. 3. 2015].
Dostupné z: <http://zpravy.aktualne.cz/zahranici/syn-izraelskeho-expremiera-sarona-je-ve-vezeni/r~i:article:522433/>

Šaron bránil naši zemi jako lev, vzpomínal izraelský prezident. *Reflex* [online]. [cit. 28. 4. 2015].
Dostupné z: <http://www.reflex.cz/clanek/zpravy/53931/saron-branil-nasi-zemi-jako-lev-vzpominal-izraelsky-prezident.html>

ŠVAMBERK Alex. Historie – Šestidenní válka. *Novinky.cz* [online]. [cit. 23. 3. 2015].
Dostupné z: <http://special.novinky.cz/izrael/9.html>

URI, Dan. *Ariel Sharon: an intimate portrait*. Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2006.
ISBN 978-1-4039-7790-8.

WANNER, Jan. *Bitva o Suez*. Praha: Libri, 2006. ISBN 80-7277-298-8.

WARD, Olivia. Ariel Sharon, through a son's eyes. *Thestar.com* [online]. [cit. 28. 4. 2015].
Dostupné
z: http://www.thestar.com/news/world/2011/11/19/ariel_sharon_through_a_sons_eyes.html

ZBAVITELOVÁ, Gita. Rok šmity komplikuje izraelské zemědělství. *Český rozhlas* [online]. [cit. 10. 4. 2015].
Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/nabozenstvi/zpravy/_zprava/rok-smity-komplikuje-izraelske-zemedelstvi--1405110

ZBAVITELOVÁ, Gita. Izraelský premiér Ariel Šaron je v kritickém stavu. *Český rozhlas* [online]. [cit. 22. 4. 2015].
Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/cro6/komentare/_zprava/214785

ZBAVITELOVÁ, Gita. Palestinci oslavovali smrt Ariela Šarona. *Český rozhlas* [online]. [cit. 26. 4. 2015].
Dostupné z: http://www.rozhlas.cz/plus/svet/_zprava/1303121

Zeman: Ariel Šaron se nebál bojovat za svobodu svého národa. Parlamentní listy [online]. [cit. 26. 4. 2015]. Dostupné z: <http://www.parlamentnilisty.cz/politika/politici-volicum/Zeman-Ariel-Saron-se-nebal-bojovat-za-svobodu-sveho-naroda-299873>

1928 – 1947 Childhood and Youth of Ariel Sharon. Ariel Sharon – Life Story A Biography [online]. [cit. 15. 3. 2015]. Dostupné z: <http://www.ariel-sharon-life-story.com/01-Ariel-Sharon-Biography-1928-1947-Childhood-and-Youth.shtml>

9 Resumé

The topic of my bachelor's thesis is Ariel Sharon. This thesis describes in the first part his family and the key events from all his life up to his death in 2014. In the second part of this thesis it deals in the form of literary research with the importance of the personality of Ariel Sharon and his activity in the military and in the government of the State of Israel – before, during and after its origin in May 1948. It deals also with Sharon's career and some of the controversial events in connection with Arab-Israeli conflict, which happened during his activity in the Israeli military and later also in the Israeli government. Further in the end of this bachelor's thesis there are quoted some opinions on Ariel Sharon.

Key words: commander; war; Arab-Israeli conflict; army service; prime minister; peace; Israel; policy; deputy of Knesset

10 Přílohy

1. Ariel Šaron ve čtrnácti letech v mošavu Kfar Malal (druhý zprava).

2. Šaronova manželka Lily a syn Gilad.

3. Ariel Šaron v roce 1948.

4. Jednotka 101.

5. Ariel Šaron během Šestidenní války v roce 1967.

6. Generál Ariel Šaron během války Jom Kippur v roce 1973.

7. Ariel Šaron jako ministr zemědělství a premiér Menachem Begin v roce 1977.

8. Hrůza po masakru v táborech Sabra a Šatíla.

9. Ariel Šaron na své farmě v roce 1996.

10. Separační bariéra.

11. Pohřeb Ariela Šarona.

11 Seznam příloh

1. **Ariel Šaron ve čtrnácti letech v mošavu Kfar Malal.**
(ČEJKA, Marek. Naposledy o Šaronovi. Blízkovýchodní stránky Marka Čejky.)
2. **Šaronova manželka Lily a syn Gilad.**
(WARD, Olivia. Ariel Sharon, through a son's eyes. Thestar.com.)
3. **Ariel Šaron v roce 1948.**
(ROSENZWEIG, Luc. Ariel Šaron. Str. 160-161.)
4. **Jednotka 101.**
(ČEJKA, Marek. Naposledy o Šaronovi. Blízkovýchodní stránky Marka Čejky.)
5. **Ariel Šaron během Šestidenní války v roce 1967.**
(ROSENZWEIG, Luc. Ariel Šaron. Str. 160-161.)
6. **Generál Ariel Šaron během války Jom Kippur v roce 1973.**
(KERSTEIN, Benjamin. Ariel Sharon, the Last Lion of Judaea. The tower.)
7. **Ariel Šaron jako ministr zemědělství a premiér Menachem Begin v roce 1977.** (KERSTEIN, Benjamin. Ariel Sharon, the Last Lion of Judaea. The tower.)
8. **Hrůza po masakru v táborech Sabra a Šatíla.**
(ČEJKA, Marek. Naposledy o Šaronovi. Blízkovýchodní stránky Marka Čejky.)
9. **Ariel Šaron na své farmě v roce 1996.**
(KERSTEIN, Benjamin. Ariel Sharon, the Last Lion of Judaea. The tower.)

10. Separáční bariéra.

(Obituary: Ariel Sharon. BBC.)

11. Pohřeb Ariela Šarona

(Šaron bránil naši zemi jako lev, vzpomínal izraelský prezident. Reflex.)